DEN *danske* STJERNE

DECEMBER 1972 · 121. ÅRGANG · NUMMER 12

DET INSPIRERENDE BUDSKAB

AF PRÆSIDENT DAVID O. MCKAY

„Ære være Gud i det højeste og fred på jorden, i mennesker der har hans velbehag!" Kan det siges kortere og mere enkelt? Disse ords betydning er stor og letfattelig! Vi fejrer ved juletid hans fødsel, hvis mission på jorden: 1. ærede Gud, 2. lovede fred på jorden, 3. forsikrede alle mennesker om Guds gode vilje med dem!

Hvis alle mennesker, der fødes til denne verden, blot ville have disse ting for øje gennem hele deres liv, så ville livet her på jorden blive meget mere behageligt. Alle ville søge, hvad der var rent, retfærdigt, dydigt og sandfærdigt — alt det, der leder mod fuldkommenhed. Man ville undgå det, der var urent, uærligt eller modbydeligt. Hvis alle virkelig ønskede at vise god vilje mod deres næste og desuden stræbte efter at udtrykke denne vilje ved på alle mulige måder at sige pæne ting og gøre et eller andet, der ville være udtryk for selvopofrelse og uselviskhed, så ville der ske noget i retning mod universal fred på jorden og glæde og lykke blandt mennesker!

Julen giver os en god anledning til at forny vore forsæt og at styrke beslutningen om at gøre alt, hvad vi kan, for at realisere det budskab, englene gav, da Frelseren blev født. Lad os lovprise Gud ved at søge ham, sandheden og skønheden! Lad os stræbe efter at genoprette freden på jorden ved at udvise den samme gode vilje overfor hinanden, som Gud udviser overfor hver enkelt af os!

INDHOLDSFORTEGNELSE

BØRNENES SIDER

Forsidebilledet skildrer nogle begivenheder og sider af vor Frelsers liv, hvis fødselsdag vi fejrer i denne måned. De er malet af Jerry Harston og blev første gang bragt som forside på The Friend. O

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

December 1972
121. Årgang · Nummer 12

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Grant R. Ipsen,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Koordinator:
Jørgen Ljungstrøm

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 15.- pr. halvår kr. 30.- for et helt år, i udlandet $ 4.00 for helt år. I løssalg kr. 3.- pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

Denne måneds Stjerne

Måden at fejre jul på varierer fra kultur til kultur. På den sydlige halvkugle fejres den i sommervarmen, medens den på den nordlige fejres midt om vinteren. Men disse forskelle er ubetydelige, når man ser på, hvilken betydning julen har. Julestemningen vil være til stede overalt, hvor der er mennesker, der elsker Herren og som værdsætter den begivenhed, at Frelseren fødtes til denne verden.

Alle de steder, man fejrer jul, spiller gaveuddelingen en stor rolle. Gaverne kan være meget små, eller de kan være store og kostbare. Vi skal imidlertid huske på, at selv den mindste gave, hvis den bliver givet og modtaget i kærlighed, ikke kan omsættes i penge, og at den mest kostbare gave, hvis den bliver givet eller modtaget i ligegyldighed, er værdiløs.

Der findes nogle gaver, som alle, under alle omstændigheder, kan give, og det er gaver, der beholder deres værdi fremover. Vi tænker her på gaver som kærlighed og tjenstvillighed.

Kan en far give sin familie en større gave end den, at han igen begynder at holde og ære præstedømmet, og atter tjener Herren, således at præstedømmets velsignelser kan komme til familien igen? Findes der en større gave end det at lede andre?

Kan en hustru give sin mand en større gave end det, at hun støtter ham som familiens overhoved og underviser sine børn i evangeliet?

Kan børn give bedre gaver end kærlighed, respekt og hjælpsomhed til deres forældre og deres omgangskreds, således at der er fred i hjemmet?

Kan en familie eller en enkelt person give bedre gave end det at dele evangeliet med andre? Alle disse gaver koster ingen penge, og enhver er i stand til at give dem.

„Thi et barn er født os, en søn er os givet, på hans skulder skal herredømmet hvile; og hans navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds- Fader, Fredsfyrste."
„Stort bliver herredømmet, endeløs freden over Davids trone og over hans rige, at det må grundes og fæstnes ved ret og retfærd fra nu og til evig tid . . ." (Es. 9:6-7)

„Han skal fødes af Maria i Jerusalems land, som er vore fædres land, og hun er jomfru, et dyrebart og udvalgt redskab, som skal blive overskygget og undfanget ved den Helligånds kraft og føde ensøn, ja Guds Søn."
„Og han skal gå frem og lide sorg og smerte og alle slags fristelser, for at ordet må blive fuldbyrdet, som siger: ,Han vil påtage sig sit folks sorger og smerter.' " (Alma 7:10-11)

At fejre jul er

Vi kan ikke holde jul uden Frelseren.
Da englene sang den allerførste julenat, sang de om ham og kun ham.
Det lille barn fra Betlehem var født — noget der var af så stor betydning, at alle Himlens hærskarer glædedes. De sang, fordi de forstod Herrens mission, fordi de forstod betydningen af hans forløsning, det evige liv og den dybere mening bag forsoningen og opstandelsen.
Vi fejrer ikke jul, medmindre vi har samme opfattelse som englene, nemlig at Kristus er Sønnen fra Gud, at vi alle er Guds børn, og at Jesus kom til denne verden for at lede os tilbage til hans nærhed.
Gud udgyder hvert år sin Ånd udover verden omkring juletid. Vi bør søge at øge vor forståelse for denne højtids betydning.
Den er hellig, og dagen er indviet, men der er også noget at fejre. Ordbogen definerer fejre som: prise, lovprise og at mindes, altsammen noget vi gør under vor julehøjtidelighed.
Vi må i sandhed prise det arbejde Kristus udførte, og det faktum at Gud elskede ver-

at fejre Kristus

den så meget, at han sendte sin elskede søn herned for at frelse den; vi kan i sandhed prise Jesus Kristus og hans Faders navn. Vi bør mindes, at barnet i Betlehem blev født den første julenat. Vi gør alt dette, fordi vi elsker Herren. Vi priser ham, lovsynger ham og mindes hans fødsel og det, han gjorde for os.

Men hvorledes kan vi gøre dette? Hvis vi ikke er opfyldt af Kristi Ånd? Og hvorledes kan vi have den i os, hvis vi ikke holder budene?

Hvis vi holder hans bud, kan vi da gøre andet end at elske vor næste som os selv, gøre for andre, hvad vi ønsker, at de skal gøre for os, undgå had og skænderier, tilgive andre, der fornærmer os, besøge de faderløse og enkerne i deres sorg, og holde os uplettede af verden?

Enhver familie — ethvert menneske, bør i denne juletid huske på, at vor højtid også bør indbefatte en ydmyg bøn som tak og tegn på helligelse og tilegnelse af alt det, Jesus står for.

„Løft hovedet og vær ved godt mod, thi se, tiden er forhånden, og i denne nat skal tegnet gives, og i morgen kommer jeg til verden for at vise verden, at jeg vil opfylde alt det, som jeg har ladet tale ved mine hellige profeteres mund.“ (3. Nep. 1:13)

„Og det skete, medens de var der, kom tiden, da hun skulle føde.“

„Og hun fødte en søn, den første fødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, thi der var ikke plads til dem på herberget.“

„Men engelen sagde . . .: ‚Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.

„Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren! . . .‘ “

„AEre være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!“ (Luk. 2:6, 7, 10, 11, 14)

Jeg var sulten...

Forfatteren ukendt

Det var juleaften og Niels var ude af sig selv af desperation. Han havde aldrig bedt om et måltid mad før i sit liv, så han skammede sig og var helt syg om hjertet ved tanken. Han rettede sig op og talte til den velklædte herre, der netop var ved at stikke nøglen i døren til et meget fornemt hus. Han var ledsaget af en meget smuk dame, de lo og spøgte og hørte slet ikke det, Niels netop havde sagt. Han forsøgte endnu en gang.
„Undskyld. Jeg er meget sulten. Kunne De måske undvære lidt penge til et måltid mad?"
„Hvilken frækhed," sagde manden vredt. „Der står snart en tigger på hvert gadehjørne nu om stunder. Hvorfor bestiller De ikke noget i stedet for at stå her og hænge?" Manden vendte sig atter mod døren.
Niels for sammen, som om manden havde slået ham i ansigtet, og han trak sig hurtigt tilbage, tilbage til skyggen igen. Det var umuligt for ham at fortælle, at han havde gået rundt i gaderne i flere uger for at finde arbejde. Hans kinder brændte af den skam, han følte, og han lænede sig forsigtigt opad muren.
„Sig mig, er De også fuld?" råbte manden, „politiet burde jo tage sig af Dem!"
Men damen, der ledsagede manden, havde betragtet Niels meget nøje. „Jamen Richard," sagde hun bebrejdende, „det er da juleaften, og jeg kan se, at denne mand virkelig er sulten!" Hun tog en lille juvelbesat aftentaske frem, åbnede den og gik hen til Niels og gav ham en tikrone-seddel, som hun hastigt havde krøllet sammen. „Værsgod," sagde hun, „køb Dem noget mad. Men husk, det er julemaden De spiser."
„Mange tak frue, det skal jeg aldrig glemme," svarede Niels hurtigt.
Han knugede pengene ind til sig. Han skyndte sig nu ned til en tarvelig resturant, hvor maden var ussel, men billig og rigelig.
Han tænkte på den måde, hun havde set på ham og på det, hun havde sagt. „Hun lignede en engel," tænkte han halvhøjt for sig selv.

Så tænkte han på, hvordan han skulle bruge pengene. Hvis han sparede, kunne han spise godt i aften og alligevel have halvdelen af pengene tilbage til i morgen. Julemaden kunne strækkes, så han havde noget at spise, medens han søgte det arbejde, han havde i tankerne! Han satte tempoet op, men standsede pludselig foran en gammel mand, der stod og krøb sammen i en mørk port. „Følg med, gamle ven," sagde han, „julemaden vil nok kunne række til os begge."
De nød hver bid mad, de spiste. Niels bemærkede, at hans gæst pakkede lidt brød og ost ind i sin papirserviet. „Du gemmer nok noget til i morgen, hva'? Han smilede, „Næh, det gør jeg ikke," svarede den gamle." Det er til Tom, avisdrengen. Han har ingen, der kan tage sig af ham. Jeg havde tænkt at give ham dette."
„Her, tag min pølse," sagde Niels, „og dette stykke brød. Jeg har mere end nok."
„Det er julemaden," sagde han med eftertanke.
Tom spiste i stor hast al maden i servietten, men gemte dog en lille smule til den lille hund, der sad foran ham og logrede med halen. Niels tog den lille hund op og strøg den over dens våde pels. Han rørte ved dens halsbånd og blev opmærksom på et lille navneskilt. Der stod en adresse på det.
„Du tilhører måske en lille dreng, der nu er ked af det, fordi du er blevet væk," sagde han. „Kom, så skal jeg bringe dig hjem."
Det var en lang tur helt over til den anden ende af byen. Niels bar den lille hund hele vejen, og havde den stadig i sin arme, da han ringede på. Det var et stort, imponerende hus. Husholdersken stirrede på ham, så dukkede der en mand op, som straks tog hunden fra ham, og gloede mistænksomt på ham. „Nåå — nu bringer De den endelig tilbage, hva'!!" sagde han. „Nu regner De vel med at få en dusør — ikke sandt? Det regnede De vel allerede med, inden vores hund'forsvandt'?"
„Jeg kender ikke noget til nogen dusør," protesterede Niels. „Jeg har ikke bedt om nogen. Det var en avisdreng, der fandt hunden på gaden, og nu har jeg bragt den tilbage, fordi den var blevet væk." Ordene væltede frem, og hundens ejer kunne høre, at Niels var ærlig. Endnu slået over den tarveligt klædte mands ærlighed, sagde han undskyldende: „Det må De meget undskylde. Jeg ser nu, at De ikke er af den slags. Jeg vil gerne have lov til at give Dem dusøren. Jeg havde udlovet en sådan, og De har hermed fortjent den. Jeg vil bede Dem om at modtage den."

Manden trykkede en pengeseddel i Niels's hånd, og sagde så: „Hvis De tilfældigvis søger arbejde, kan jeg måske tilbyde Dem noget. Vi mangler en opsynsmand på min fabrik, og jeg vil gerne ansætte en ærlig mand som Dem." Så gav han Niels adressen på fabrikken, smilede til ham og gav ham hånden til farvel. O

Jeg var nøgen . . .

Den unge mand gik beslutsomt nedad hovedgaden. Hans mål var herreekviperingsforretningen, og i lommen havde han 1000 kroner, som han hele tiden holdt fast på med den ene hånd. Det ville være en katastrofe, hvis han mistede dem. De skulle bruges til et nyt jakkesæt og en overfrakke. Noget han skulle bruge på sin mission. Disse tusind kroner var, ligesom de øvrige penge til missionen, langsomt og omhyggeligt sparet sammen, og det havde betydet store afsavn og mange anstrengelser. Pengene kunne, ved nøjagtigt regnskab og beslutsomhed fra hans side, lige netop slå til i de to år, han skulle tjene Herren.

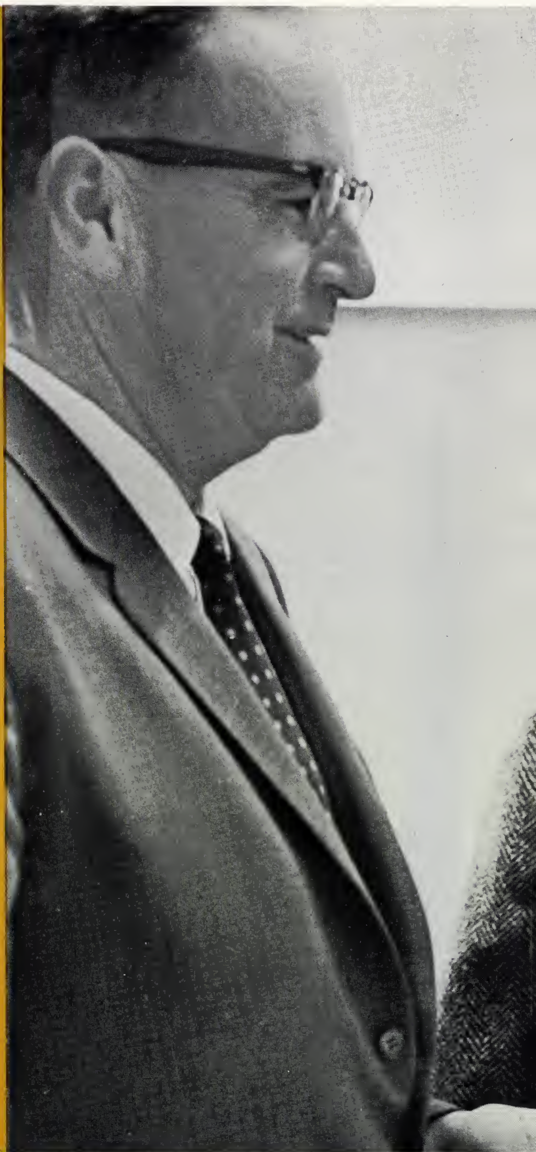
Han blev meget overrasket, da en mand pludselig trådte frem foran ham. Han skulle til at gå udenom, da en udstrakt arm og et smilende ansigt fik ham til at standse. Det var Richard Jensen, en af hans fars venner, som han kun havde set nogle få gange, siden faderen døde for flere år siden.

Broder Jensen havde været venlig og opmærksom overfor hans familie til højtiderne. Han havde sendt kyllinger til mors fødselsdag, julegaver til jul, og engang imellem halvtreds eller hundrede kroner med posten, til husholdningen.

Han spurgte nu til den unge mands helbred, og hvad han gik og lavede til daglig. John opdagede pludseligt, at han svarede uvilligt, næsten afvisende. Han ville ikke have, at broder Jensen skulle få indtryk af, at han forventede at få nogle penge. Han indrømmede modvilligt det ærinde, han var ude i.

Jo, han skulle på mission nu. Han var blevet kaldet, og han skulle snart afsted. Han var faktisk kommet til missionshjemmet allerede, og var parat til at tage afsted. Ja, det var rigtigt nok — han var på vej i byen for at købe nogle ting, han manglede. Det var faktisk et jakkesæt og en overfrakke. Det kunne jo gå hen og blive køligt. Jo, han kunne da godt følges et stykke af vejen med bror Jensen. Nå, så han skulle også ind i en ekviperingsforretning. Den var jo bare lidt dyr, så . . .

Richard Jensen smilede og pegede på nogle frak-

ker, men John følte sig meget forlegen. Han ville allerhelst være gået derfra. Han vidste, at denne ældre mand udlejede værelser i sit beskedne hus, for at kunne klare det. Han vidste, at han ikke havde nogen særlig stor stilling, og at han kun tjente lidt mere end til det allermest nødvendige. John syntes, det ville være forkert at modtage noget fra denne mand, der selv sad så hårdt i det. Han protesterede en smule, men bror Jensen smilede bare hele tiden.

Valget faldt på en dyr frakke med tilhørende hat. John protesterede og afslog. Det var altfor dyrt — det var slet ikke nødvendigt. Men der var ikke noget at gøre. Bror Jensen insisterede og var imum overfor protester. Wilhelm Michelsens søn skulle have det bedste. Han var glad for at kunne gøre dette, og John, der synes, han havde protesteret længe nok, takkede ham meget for gaven.

„Inden du går, vil jeg gerne fortælle dig, hvorfor det betyder så meget for mig at gøre det, jeg nu har gjort," sagde den ældre mand.

„Da jeg kom her til landet, var jeg kun en dreng på fjorten år. Jeg kunne ikke tale sproget og havde intet arbejde, ingen penge og ingen venner. Jeg var bange, men fast besluttet på at ville klare mig selv. Der var så en eller anden, der sendte mig hen til din far, Wilhelm Michelsen, for som man sagde: ‚Han tager sig af de hjemløse.' Jeg forstod ikke rigtigt, hvad de mente med det, men jeg fandt snart ud af, hvor omsorgsfuld din far var. Han skaffede mig et arbejde. Han gav mig nogle tæpper, så jeg kunne sove på bænken i hans kontor. Han gav mig mad, til jeg var i stand til at klare mig selv.

„Jeg har gået og ventet i mange år på, at kunne fortælle den historie til Wilhelm Michelsens yngste søn. Jeg har ventet længe på, at kunne give Wilhelm Michelsens søn lidt af det brød tilbage, som hans barmhjertige far smed ud i vandet til mig, for mange år tilbage. (Se i den forbindelse Præd. 11:1) Det har været en stor dag for mig i dag, så du må undskylde, at jeg ikke kan lade være med at græde — det er kun af glæde."

John Michelsens øjne var også fugtige. Han spekulerede lidt over miraklet med brødet, der blev smidt ud i vandet, og på næsten, der fik mad og klæder i nødens stund.

Han takkede i sit stille sind Gud for den far, han aldrig rigtigt havde set, men som han nu syntes, han kendte så godt. ○

Tale holdt torsdag morgen ved generalkonferencen d. 6. april 1972.

Råd til de hellige og til hele verden

AF PRÆSIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Mine kære brødre og søstre. Vi byder jer endnu engang velkommen til en af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges generalkonferencer.

Disse konferencemøder er højtidelige og hellige stunder, i hvilke vi samles for at vente på Herren, for at søge hans Ånd og for at forny vort ønske om at tjene ham og holde hans bud.

Det er vor bøn, at alle, der er tilstede her, alle, der lytter til dette i radioen og alle, der læser konferencens budskab, vil være modtagelige for den store sandhed, der vil blive givet og for de ord, der vil blive talt af de kloge rådgivere, der skal tale til os.

Alle kirkens konferencer giver os lejlighed til at lære hinanden om evangeliet; at bære vidnesbyrd om sandheden og det guddommelige i alt, det, der er blevet os givet, da Himlene åbnedes for os. Konferencerne giver os mulighed for at tale sammen, at tale med Herren, og ligeledes at tale om alt det, vi skulle gøre for at opfylde hensigten med vor skabelse.

Vi er Herrens tjenere. Vi har modtaget lys, sandhed og åbenbaringer fra ham. Han har befalet os at forkynde hans sandheder og at efterleve hans bud. Vi giver nu, i harmoni med hans tanker og vilje, samt ledet af hans Helligånd, råd og retningslinier til de hellige og til verden.

Jeg siger til verden: Disse er de sidste tider. De er bekymringens sorgens og ødelæggelsens tider. Det er nu, at Satan opholder sig i hjertet hos ugudelige mennesker, hvor synd haves i overflod, og hvor tidernes tegn viser sig.

Der er intet andet middel mod verdens sygdom end Jesu Kristi evangelium. Vort håb om fred, om timelig og åndelig fremgang, og om eventuelt at arve Guds rige, kan kun opfyldes i og gennem det gengivne evangelium. Vi kan ikke engagere os i noget vigtigere end at prædike evangeliet, at opbygge kirken og Guds rige på jorden.

Vi opfordrer således alle vor Herres børn overalt til at tro på Kristus, at modtage ham, som han er åbenbaret af levende profeter, og at tilslutte sig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi opfordrer verden til at omvende sig, at tilbede den Gud, der skabte dem, samt at tro på dem, som han har sendt i disse sidste dage for at prædike hans evangelium.

Vi siger til alle de ærlige af hjertet over hele jorden: „Herren elsker jer. Han ønsker, at I skal modtage evangeliets velsignelser. Han opfordrer jer nu til at tro på Mormons Bog, at acceptere Joseph Smith som en profet og at være med i hans jordiske rige og

Råd og vejledning til forældre, ungdommen og gode mennesker overalt.

dermed blive arvinger til evigt liv i hans himmelske riger.

Til alle dem, der har modtaget evangeliet siger vi: „Hold budene. Følg lyset. Hold ud til enden. Forbliv tro mod enhver pagt og forpligtelse, og Herren vil velsigne jer langt mere, end I drømmer om. En af de gamle profeter sagde: „Enden på sagen, når alt er hørt, er: ‚frygt Gud og hold hans bud! Thi det bør hvert menneske gøre . . .'" (Præd. 12:13)

Vi siger til alle familier i Israel: Familien er den vigtigste institution nu og i al evighed. Vort formål med livet er selv at skabe evige familieenheder. Der er intet vigtigere for familien end beseglingen i templet, samt overholdelsen af de pagter, der er indgået i det celestiale ægteskab.

Vi siger til forældrene i kirken: „I skal elske hinanden med alt, hvad I har i jer. Hold den moralske lov og efterlev evangeliet. Opdrag jeres børn i sandheden og lyset; lær dem evangeliets frelsende sandheder; lad jeres hjem være som Himlen på jorden, et sted, hvor Herrens Ånd kan hvile og hvor retfærdighed vil dvæle i familiemedlemmernes hjerter.

Det er Herrens vilje at styrke og bevare familieenheden. Vi beder indtrængende fædrene om at indtage deres pladser som familiens overhoved. Vi beder mødrene om at støtte deres mænd og være gode eksempler for deres børn.

Præsident Joseph F. Smith sagde: „Moderskabet er fundamentet til glæde og lykke i familien og til fremgang for nationen. Gud har gennem forældreansvaret pålagt mænd og kvinder meget hellige forpligtelser. Disse forpligtelser kan man ikke se bort fra og forkaste uden at vække guddommelig vrede." (Gospel Doctrine [Deseret Book, 1939] side 288) Sagt på en anden måde: „Det er bedre at være en god far eller en god mor, end at være en god general eller politiker." (Samme, side 285)

Vi siger til de unge i Zion: „Må Herren velsigne jer og holde hånden over jer, hvad han helt sikkert vil gøre, eftersom I lærer hans love at kende og efterlever dem. Vær trofast mod alle, der har tillid til jer. Ær jeres fædre og mødre. Når I er sammen, lad det da være i kærlighed og enighed. Vær mådeholden i jeres påklædning. Overvind verden og lad være med at lade jer vildlede af de menneskers facon og handlemåde, hvis interesser kredser sig om ting, der er af denne verden.

Bliv viet i templet, og lev et lykkeligt og retskaffent liv. Husk altid på Almas ord: „. . . ugudelighed har aldrig været lykke." (Alma 41:10) Husk også på, at vort håb for fremtiden og kirkens skæbne samt retfærdighedens sag hviler i jeres hænder.

Vi siger til alle, der i tillid er kaldet til en ansvarsfuld stilling: „Prædik evangeliet på en ubesmykket og ligefrem måde, således som det står i kirkens standardværker. Bær vidnesbyrd om dette værks sandhed og om den lære, der atter er åbenbaret i dag.

Husk Herren Jesu Kristi ord: „. . . Men jeg er iblandt jer som den, der tjener." (Luk. 22:27) Og tjen jeres kald med øjnene rettet mod Guds herlighed. Besøg de faderløse og enkerne i deres sorg, og hold jer uplettede af denne verdens synd.

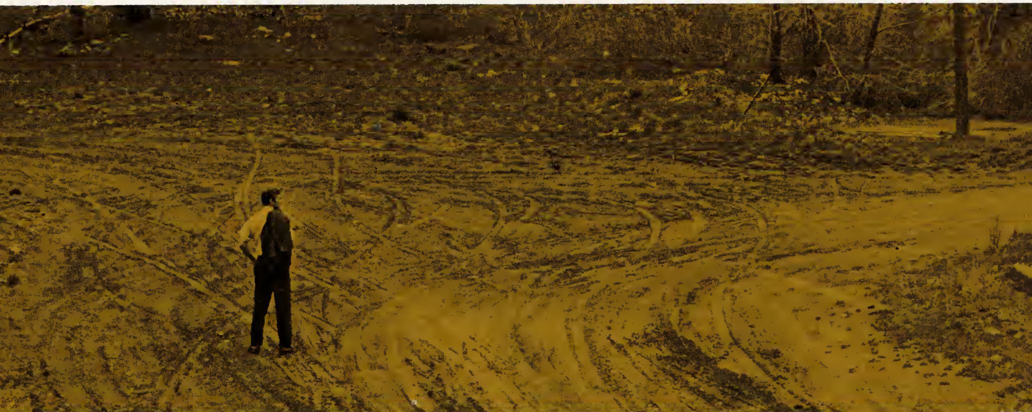
Der er meget mere, Herren ønsker, vi skal høre, vide og gøre, så jeg vil sætte min lid til at præsident Lee og præsident Tanner, medlemmer af De tolvs Råd og generalautoriteterne, vil give jer flere råd om alt dette og gøre det ved Åndens kraft.

Jeg vil gerne have lov til til slut at bære mit personlige vidnesbyrd om sandheden og det guddommelige i Herrens værk på jorden, og om den læres evige sandhed, der blev åbenbaret gennem Joseph Smith og hans medhjælpere.

Jeg ved, gennem den Helligånds åbenbaringer til min sjæl, at Gud, vor himmelske Fader lever; at han sendte sin eneste og enbårne Søn til verden for at opfylde planen om den evige og uendelige forsoning; og at han i disse sidste dage har gengivet sit evige evangelium i sit fylde.

Jeg ved, og jeg bærer mit vidnesbyrd derom, at Herrens hensigter vil sejre her på jorden. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er kommet for at blive. Herrens værk vil sejre med triumf. Der er ingen magt på jorden, der vil kunne hindre sandheden i at brede sig eller evangeliet i at blive prædiket til alle nationer.

Jeg er Herren taknemmelig for hans godhed og nåde, for alle de velsignelser, han har udøst over os i så rigeligt mål; og jeg beder om, at vi alle må være værdige til at modtage den evige fylde, som han tilbyder sine hellige gennem sin Søns evangelium, og jeg gør det i Jesu Kristi navn. Amen O

Beslutningernes tidsalder

AF PRÆSIDENT HAROLD B. LEE

I disse urolige tider er det ofte nødvendigt at have Herrens formaning i tankerne: „Vær derfor den bestående øvrighed underdanig, indtil han regerer, som har ret dertil, og som skal lægge alle fjender under sine fødder." Han sagde også:

„Lad ingen bryde landets love, thi den, der holder Guds love, behøver ikke at bryde landets love." (L. & P. 58:22, 21)

Vi har optegnet englenes jubel og glædesråb, da Frelseren blev født. De var, som Lukas har nedskrevet dem: „... og fred på jorden i mennesker, der har hans velbehag." (Luk. 2:14)

Dette er tilsyneladende i modstrid med det budskab, der ligger i følgende optegnelser af Mesterens ord: „I må ikke mene, at jeg er kommen for at bringe fred på jorden; jeg er ikke kommen for at bringe fred, men sværd.

„Thi jeg er kommen for at volde splid mellem en mand og hans fader, ... og en mand skal få sine husfolk fjender." (Matt. 10:34-36)

Hvorledes kan disse to tilsyneladende modstridende skriftsteder forenes?

En af de tidligste åbenbaringer i denne uddeling, taler om, at der vil være to såkaldte modstridende magter, der vil dominere jorden i dag. Den ene omtales som den ondes magt, „... thi fred skal borttages fra jorden ..." (L. & P. 1:35)

Vi kan læse i Johannes Åbenbaring, såvel som andre steder, at før jorden blev befolket „... blev der kamp i Himmelen ..." (Jon. Åb. 12:7)

I forudtilværelsen lovede en af Guds ærgerrige, åndelige sønner frelse til hele menneskeheden, uden at de behøvede at anstrenge sig, såfremt han fik overdraget den almægtiges magt, og at Gud i egen, høje person, blev sat fra tronen — den Gud, hvis guddommelige ret det var at regere over jorden.

Der fulgte nu en bitter strid mellem denne søn, der blev Satan, og hans tilhængere, og den elskede Guds Søn og dem, der fulgte ham. Hans frelsesplan ville i modsætning til Satans, give enhver sjæl fri ret til at vælge, samt æren til Faderen. Han tilbød endog sig selv som slagtoffer for verden, således at „... hele menneskeheden ..." ved hans forløsende sonoffer kunne „... blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger." (3. trosartikel)

Satan og hans skarer blev fordre-

vet, fordi de ville ødelægge menneskets handlefrihed, og Satan blev talsmand for falskhed og bedrag. Han gør menneskene blinde og indfanger alle, der ikke lytter til ordene og den lære, der findes i Guds evige plan.

Skrifterne taler om en anden magt på jorden i dag, nemlig Herrens magt, når de siger: „... (han) vil have magt over sine hellige og regere midt iblandt dem ..." (L. & P. 1:36)

Vi hører ofte fra de uoplyste og vildledte, at de kræver, hvad de kalder handlefrihed. Dermed mener de tilsyneladende, at de kan handle, som de selv ønsker og egenrådigt fastsætte lov og orden, bestemme hvad der er rigtigt og forkert og hvad der er ære og dyd, dette undestreger de med deres handlinger.

Dette er nogle afskrækkende udtalelser, hvis man tænker lidt på det, jeg netop citerede fra de, af Gud åbenbarede, ord. Et øjebliks omtanke vil hjælpe jer til at indse, at når et menneske beslutter sig til at lave sine egne love og går så vidt, at han ikke vil kendes ved andre end sine egne, så gentager han Satans plan. Satan, der søgte at bestige Guds trone, for således at blive dommer over alt, hvad der styrer menneskeheden og verden. Der har altid og vil altid være strid mellem de to kræfter, mellem retfærdighedens og den ondes, mellem Satans rige og det rige, der ledes af vor Herre og Mester Jesus Kristus.

Handlefrihedens fulde betydning ses tydeligt i følgende forklaring, som en fader gav sin søn:

„Derfor er menneskene fri efter kødet; ... og de kan frit vælge frihed og evigt liv ved den store formidling for alle mennesker (dermed menes Frelserens forsoning) eller fangenskab og død efter djævelens magt og fangenskab; ..." (2. Nep. 2:27)

„Derfor gav Gud Herren menneskene frihed til at handle for sig selv. Men mennesket kan ikke handle, uden det bliver tilskyndet af det ene eller det andet." (2. Nep. 2:16)

Hvorledes ville det være at leve ligesom i et tomrum, hvor alt flaskede sig uden at vi, for vort vedkommende, behøvede at anstrenge os og kæmpe for at overvinde forhindringer?

En af mine velansete kolleger fortalte mig om det, han havde gjort, for at hjælpe en ung gymnasieelev, der følte medlidenhed med sig selv, som manglede interesser og engagement, og som ikke havde nogen ansvarsfølelse. Min ven fremsatte et meget fristende tilbud. Han sagde i løbet af samtalen sådan noget som: „Nu skal du høre, hvad jeg har fundet ud af. Jeg vil overtage alle dine forpligtelser fra nu af, og jeg vil tage alle dine bekymringer bort fra dine skuldre. Jeg vil betale dit undervisningsgebyr, købe nyt tøj til dig, give dig en bil og et kontokort til et benzinselskab. Når du engang beslutter dig til at blive gift, skal du ikke gøre dig bekymringer i den anledning. Jeg skal nok finde en hustru til dig og jeg vil give jer et fuldt møbleret hus. Jeg skal nok betale for dig og din families underhold, du behøver slet ikke at anstrenge dig med noget som helst. Hvad siger du til det tilbud?"

Den unge mand svarede, efter at have tænkt sig godt om: „Det lyder selvfølgelig meget godt, men hvis jeg nu sagde ja, hvad ville meningen så være med mit liv, hvad skulle jeg leve for?"

Så sagde min ven: „Det er netop det, jeg har prøvet på at få dig til at se. Det er det, der er meningen med livet. Der er ingen glæder uden kamp og uden opøvelse af ens egne naturlige muligheder."

Hvad angår udøvelsen af den af Gud givne handlefrihed, eller friheden til selv at vælge, hvorledes kan man da skelne det sande fra det falske?

En kendt redaktør har skrevet: „Sandheden er universets logik. Det er skæbnens ræsonnement; Guds fornuft. Intet, af al det mennesket kan konstruere, kan erstatte den." (Frank Crane)

En anden vis mand tilføjede:

„Den fundamentale sandhed ændres ikke. Vi kan udvikle os til at forstå dens mening og dens veje, men de store principper vil altid forblive de samme." (Mabie, Hamilton Wright (1845—1916) amerikansk forlægger, kritiker og artikelskribent.)

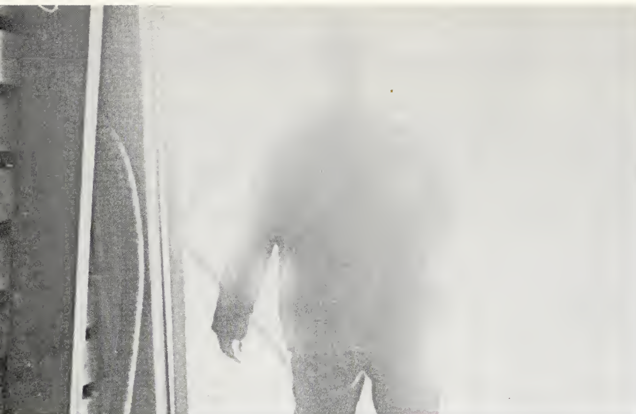
Da Kristus stod anklaget foran Pilatus, forklarede Mesteren, at hele hans mission gik ud på, at han skulle bære vidnesbyrd og fortælle om sandheden. Pilatus spurgte ham så: „Jamen hvad er sandhed?" (Joh. 18:38)

Om Frelseren ved denne lejlighed besvarede spørgsmålet eller ej, ved vi ikke; men Herren har selv givet det svar i vor tid, som han kunnet have givet Pilatus dengang. Jeg vil citere hans ord: „... og sandhed er kundskab om tingene, som de er, som de var, og som de skal blive;

„og hvad der er mere eller mindre end dette, er den ondes ånd, som var en løgner fra begyndelsen." (L. & P. 93:24-25)

Jeg vil nu have lov til at tale lidt om nogle kendsgerninger, man kan støtte sig til i sin søgen efter sandhed.

Den første, som jeg vil nævne, omtales forskellige steder i skrifterne som Kristi lys, sandhedens ånd, Guds Ånd. Det betyder det samme, nemlig den guddommelige påvirk-

ning, der fremkommer som et resultat af Guds nærværelse, og som øger menneskets evne til forståelse. (L. & P. 88:49) Apostlen Johannes omtaler den som: „Det sande lys, som oplyser hvert menneske, som kommer til verden." (Joh. 1:9 King James version)

En af kirkens præsidenter giver desuden denne forklaring: „Der er ingen mennesker, der fødes i denne verden, som ikke har en lille smule af Guds Ånd hos sig. Det er den Guds Ånd, der giver forståelse til menneskets sjæl, i stadig overensstemmelse med hans muligheder for at modtage lyset . . . (der) aldrig vil ophøre at påvirke mennesket, før det er bragt til et stade af højere intelligens." (Joseph F. Smith, Gospel Doctrine, side 63, 62)

For de, der ikke er vant til skriftens sprog, kan Kristi lys beskrives som ens samvittighed, eller den guddommelige stemme, der findes inde i ens sjæl.

Da jeg var „public official" [1] i mine yngre dage, fik jeg et godt råd af en af kirkens ledere. Han sagde: „Det eneste, vi ønsker af dig, er, at du stemmer for det, du inderst inde føler er rigtigt. Vi vil meget hellere have, at du laver fejl ved at stemme efter din personlige overbevisning, end ved at stemme efter noget taktisk."

Jeg har videregivet disse kloge ord til andre rundt omkring og jeg tilskynder alle, der har et ansvar på offentlige kontorer eller andre steder, på det kraftigste at tænke oprigtige tanker, og at give Herren en chance for at hjælpe til med at løse de problemer, som opstår.

„Råd og udveje er gode i nuet," er der en, der har sagt, „men principper gælder i århundreder." (Beecher, Henry Ward (1813—1887) amerikansk præst)

Jeg vil nu tale lidt om en anden kendsgerning:

Vi må altid huske på, at Jesu Kristi evangeliums oprigtige og gode lærdomme er det bedste våben mod en hvilken som helst falsk filosofi.

Vi indprenter til stadighed alle, der sendes ud som sande udsendinge for Guds rige, at de skal følge apostlen Pauli gode råd. Han var en af sandhedens dygtigste forkæmpere overhovedet. Han har i sine breve til Korinterne givet os et råd om, hvordan vi skal bære os ad, hvis vi i vore embeder ønsker at blive ligeså stærke, som han var i sit. Følgende er hans hemmelighed om, hvorledes han bekæmpede det onde:

„Da jeg kom til jer, brødre, kom jeg heller ikke og forkyndte jer vidnesbyrdet fra Gud med fremragende veltalenhed eller visdom."

„Thi jeg havde fattet det forsæt ikke at ville vide af noget andet, medens jeg var iblandt jer, end Jesus Kristus og det som korsfæstet.

„. . . at jeres tro ikke skulle bygge på menneskers visdom, men på Guds kraft." (1. Kor. 2:1-2, 5)

Som det så udmærket er blevet sagt, underviser man ikke om kærlighed ved at fortælle, hvorledes man bryder et pengeskab op, ej heller om kyskhed ved at fortælle de unge om alle seksuelle udskejelser.

Det er ligeledes inspireret visdom, at vore kræfter skal bruges på at undervise ved den almægtige Guds kraft. Vi kan derfor smede det kraftigste af alle våben mod Satans forræderiske lærdomme.

Profeten Joseph Smith blev engang spurgt, hvorledes han styrede kirkens medlemmer. Han svarede med den ene sætning: „Jeg lærer dem nogle rigtige principper, og så styrer de sig selv."

Hvis vi lægger for stor vægt på at fortælle om sandhedens fjenders lære i stedet for at undervise i Jesu Kristi evangeliums principper, vil dette kun tjene til at vække diskussioner og strid, således at det egentlige formål med vort missionærarbejde i alle verdens nationer tilintetgøres.

Nu til den tredje kendsgerning.

De, der arbejder som „public official", finder hurtigt ud af, at det ofte er tvingende nødvendigt, at bedømme om et krav er stillet på basis af et omdiskuteret emne og

fremsat af et åbenmundet og velorganiseret mindretal, eller om det er udtryk for et større flertals meninger. Et flertal, der muligvis er knap så åbenmundet, men hvis sag er retfærdig og i overensstemmelse med de sande principper. Vi vil altid være bedre stillet, hvis vi tænker på et råd, der er givet af en klog konge fra gammel tid:

„Og det er ikke almindeligt, at folkets stemme begærer noget, der strider mod, hvad der er ret, men det er almindeligt, at et mindretal af folket ønsker det, som ikke er ret; derfor . . . (ordn) jeres egne sager ved folkets stemme." (Mosiah 29:26)

Lad dette råd fra denne kloge, gamle konge være vort råd til kirkens medlemmer og til alle hæderlige mennesker rundt omkring på jorden. Vær årvågne og aktive i jeres forretningssager og i sager af politisk karakter. En laden-ståtil-stemning, samt manglende årvågenhed i hverdagens problemer er ethvert samfunds største fare, og det, hvadenten det drejer sig om det principielle eller valget af en „public official"[1].

Den fjerde kendsgerning, som vi bør huske i vort arbejde som borgere, er at vælge „. . . embedsmænd og øvrighedspersoner til at håndhæve lovene, og . . . som vil udøve loven upartisk og retfærdigt . . ." (L. & P. 134:3) således som vi formanes af mænd, inspireret af Gud. Vi skal med andre ord søge statsmænd, der spørger: „Er dette eller hint godt for samfundet og landet?" snarere end „Er dette en taktisk fordel?"

Husk, hvad der står i vor trosartikel om politisk overbevisning:

„Vi tror, at vi må være konger, præsidenter, herskere og øvrighedspersoner underdanige og adlyde, ære og holde lovene." (12. trosartikel)

Hvor du end er og hvor du end bor, bed for dit lands ledere, for husk på, at de også har magt over alle dem, der står dig nær. Jeg vil gentage Herrens formaning: „Vær . . . den bestående øvrighed underdaning, indtil han regerer, som har ret dertil, og som skal lægge alle fjender under sine fødder." (L. & P. 58:22) Den sidste kendsgerning, og den bedste af dem alle, er Guds evige plan, som den er givet i Jesu Kristi evangelium. Vi har sammen med den fået nogle aldrig svigtende principper, der vil hjælpe os til at holde vore fødder fast forankret på den sikre vej. Vi kan med disse principper hurtigt skelne mellem godt og ondt. Det blev os fortalt i denne uddelings tidligste åbenbaringer, at evangeliets lære blev givet således at „. . . dersom de tog fejl, at det måtte tilkendegives dem. „Og at de, når de søgte visdom, da måtte blive undervist." (L. & P. 1:25-26) Det kan, ved lyset af evangeliets sandhed, blive vist os at „. . . alt, hvad der indbyder til at gøre godt og tilskynder til at tro på Kristus . . . kan I vide med fuldkommen sikkerhed, at det er af Gud." (Moroni 7:16) Men vi vil også vide: „at det, der overtaler mennesket til at gøre ondt og til ikke at tro på Kristus, til at fornægte ham og ikke tjene Gud, kommer fra djævelen; . . ." (Moroni 7:17) om det så kaldes religion, filosofi, videnskab eller politiske læresætninger.

Det må sandelig være en vidunderlig tryg fornemmelse, der kommer til den, der har lært at bede og som har udviklet sin høresans således, at han kan kalde og få Herrens svar, samt når han gør det, Herren da vil svare: „Her er jeg!" (Es. 58:9)

General Eisenhower, de allierede styrkers enestående befalingsmand under den anden verdenskrig, har, når han stod ansigt til ansigt med militære beslutninger, der var af en sådan betydning, at de kunne ændre hele verden, gjort følgende ydmyge indrømmelse: „Jeg har fundet ud af, at religion giver én mod til at tage de beslutninger, der nødvendigvis må tages i en krisesituation og dernæst tillid til at overlade resultatet til en højere magt. En mand, der bærer et ansvar, kan kun finde fred, når han stoler på Gud."

Husk på dette, alle I, der er ledere i ansvarsfulde stillinger, i forretningsverdenen, i regeringen eller i kirken, eller for den sags skyld alle I, der har et ansvar her i livet. Husk altid på, at Gud er i Himlen, og at alle ting vil blive ordnet, hvis vi søger ham og finder ham, „. . . han er ikke langt fra en eneste af os;"

„thi i ham lever og røres og er vi, . . . ‚Thi vi er også af hans slægt'." (Ap. Ger. 17:27-28)

Nu vil jeg i al ydmyghed bære mit vidnesbyrd om disse retningsliniers kraft og deres betydning for mit liv. Jeg har af egen erfaring lært, at jo større mit ansvar er, jo mere afhængig er jeg af Herren.

Jeg begynder i nogen grad at forstå vigtigheden af Moses' erklæring. Moses sagde efter sin store åndelige oplevelse: „Nu ved jeg . . . at mennesket er intet, noget, som jeg aldrig før havde troet." (Mos. 1:10)

Men gennem mit livs lyse og mørke stunder er jeg også blevet forsikret om, at tvivl ved hjælp af Guds hellige kraft, kan vendes til overbevisning og sikkerhed, at byrder kan blive lettere og der kan ske en genfødsel, efterhånden som man med større tryghed nærmer sig sin Herre og Mester. Dette bærer jeg ydmygt vidnesbyrd om i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

1 Embedsmand i det offentlige liv.

Biskop Vaughn J. Featherstone Det præsiderende Biskopråd

En udfordring til præstedømmet

Mine kære brødre og søstre i denne vidunderlige kirke. Jesu Kristi Kirke. Jeg ønsker, I skal vide, at jeg er meget beæret over denne mulighed, der her er mig givet. Jeg kan faktisk godt lide historien om Ed Gardner. Hans kone er tunghør og hun har derfor høreapparat. De sad en aften inde i dagligstuen og henholdsvis strikkede og læste avis. Hun var meget optaget af sit håndarbejde, da han kiggede op fra sin avis og sagde: „Ved du hvad — jeg er faktisk glad for dig." Hun så op på ham og sagde så: „Nå, ja jeg er faktisk også ved at være godt træt af dig."

Da præsident Lee og præsident Tanner under præsident Joseph Fielding Smiths ledelse talte med mig i telefonen, var jeg ikke helt sikker på, at jeg hørte rigtigt.

Jeg er nu i næsten tyve år kommet omkring kl. 16 for at deltage i konferencernes præstedømmemøde.

Jeg overværer eftermiddagsmødet derhjemme i fjernsynet til omkring klokken 15.40, og kører så herned og venter udenfor sammen med mine sønner og venner. Vi går indenfor og tilbringer så ialt mellem to og tre timer dér inden mødet begynder.

Jeg tænker i den tid kun på en ting, nemlig at om lidt skal jeg høre det, apostlene, profeten og generalautoriteterne har at sige, jeg vil kunne se deres ansigter og studere deres ansigtsudtryk. Jeg har hver eneste gang set renheden i deres hjerter. Jeg har set deres ærlighed og deres store kærlighed og forståelse. Jeg har set selvdisciplin samt alle de egenskaber, som enhver bærer af præstedømmet gerne selv ville have. Jeg er dernæst taget hjem som et nyt menneske, fast besluttet på, at det for fremtiden skulle blive muligt at se de samme egenskaber i mit ansigt, som jeg netop selv har set.

Efter telefonsamtalen forleden, gik jeg ud i baghaven, og jeg så for mit indre øje store skarer af medlemmer af Det aronske Præstedømme. Unge mænd, der er oprigtige, pålidelige og trofaste, og som er knyttet til Herren af hele deres hjerte. Unge mænd, der også ønsker, at man i deres ansigtsudtryk skulle kunne se, hvad vi ser i disse brødres udtryk, der står frem for os her i dag. Og disse brødre adlyder og følger deres ledere.

Jeg så dernæst for mig, med megen bekymring, en anden stor gruppe af medlemmer fra Det aronske Præstedømme, for hvem det ikke var muligt, at have disse ansigtsudtryk. De var nemlig ulydige, og var blevet overbevist af deres skolekammerater og venner.

Jeg så en tredje gruppe, der bekymrede mig endnu mere, idet det var dem, der ville være forblevet trofaste, hvis de blot havde haft en leder. Hvis en eller anden havde rakt sin hånd ud til dem, løftet og samlet dem op og taget sig af dem, således at de atter kunne blive ærlige, retfærdige og føle kærlighed i deres hjerter — alle disse gode egenskaber og følelser ville atter være fremkommet.

Jeg er så taknemmelig for min kone, at jeg mangler ord til at udtrykke det. Hun er det kæreste, sødeste og mest venlige menneske, jeg nogensinde har mødt. Hun har det samme ansigtsudtryk, som det jeg har set hos apostlene, profeterne og generalautoriteterne.

Jeg har fem sønner. To af dem er på mission. Den ene i Gulf Staterne og den anden i North Carolina-Virginia. De er begge Eagle Scouts, og efter hvad vi kan forstå af det, de skriver, så stræber de begge, med alt hvad de har i sig, efter at tjene Herren i deres kald som missionærer.

Vigtigheden af at hjælpe Det aronske Præstedømmes medlemmer til at leve op til deres kaldelse

Jeg har to andre drenge hjemme — Joe og Scott, de er også Eagle Scouts og vi er også meget stolte af dem. De adlyder deres forældre, som de bør. Jeg har en søn på elleve år, Lawrence. Han har efter min mening samme skikkelse som Mormon. Han er en stor, tæt fyr, og jeg er også meget stolt af ham.

Så har vi endelig en datter, hun er sidst i rækken. Hun hedder Jill, og jeg er sikker på, at hun blev sendt som en særlig „engel" til vores familie.

Jeg er meget taknemmelig for biskop Victor L. Browns tillid. Jeg har spekuleret en hel del i sidste uge, og det har været en af de længste uger i hele mit liv. Jeg tænkte en del på alle de enestående mennesker, jeg kender her i kirken. På den store kraft, de udstråler, på deres lederevner og deres villighed til at følge Herren. Jeg er derfor meget ydmyg ved, at han kaldte sådan en som mig, eller at Herren ville kalde mig gennem ham.

Jeg vil nu have lov til at bære mit vidnesbyrd. Først vil jeg lige nævne min mor og min svigermor. Det er nogle pragtfulde mennesker. Min mor har næsten sørget for hele familien helt alene. Hun ledede os og gav os fysiske såvel som åndelige ambitioner. Hun fodrede os op med det og ønskede, at vi skulle præstere noget her i livet, hvorfor jeg er meget stolt af hende.

Jeg vil slutte med at citere profetens ord for jer fra Almas bog, der hvor Aaron har talt hele dagen til lamanitternes konge, og hvor kongen endelig tror; ordene er som følger:

„Og efter at Aaron havde forklaret disse ting for ham, sagde kongen: ‚Hvad skal jeg gøre for at få det evige liv, som du har talt om? Ja hvad skal jeg gøre for at blive født af Gud, få denne syndige ånd udryddet af mit bryst og modtage hans Ånd, så jeg må blive fuld af glæde og ikke blive forkastet på den yderste dag? Se,' sagde han, ‚Jeg vil ofre alt, hvad jeg ejer, ja, jeg vil forsage mit rige, så jeg kan få denne store glæde.'

„Men Aaron sagde til ham: „Dersom du ønsker det, og du vil bøje dig for Gud, ja, dersom du vil omvende dig fra alle dine synder og bøje dig for Gud . . . forvisset om, at du skal få, da skal du få det håb, du ønsker.'

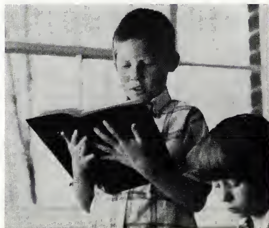
„Og da Aaron havde sagt disse ord, knælede kongen ned for Herren, ja, han kastede sig på jorden og råbte med høj røst og sagde:

‚O. Gud, Aaron har sagt mig, at der er en Gud; og dersom der er en Gud, og du er denne Gud, vil du da give dig til kende for mig, og jeg vil aflægge alle mine synder for at kende dig . . .'" (Alma 22:15-18)

Der findes en stor skare medlemmer af Det aronske Præstedømme, der ville aflægge alle deres synder, der ville give alt bort, som verden kan tilbyde og forære alle deres rigdomme væk, hvis de blot vidste, at han var her. Det er vort store ansvar i dag, at hjælpe medlemmerne af Det aronske Præstedømme til at forstå og kende det store kald, at vide, at Gud lever, hvad jeg vil bevidne, at han gør, samt at vi har levende profeter her på jorden.

Jeg har i alle disse tyve år, hvor jeg har set vor elskede profet og De tolvs Råd komme ind, vidst, at de er inspirerede mænd, de er hellige mænd; de er profeter. Det bærer jeg mit vidnesbyrd om, i Jesu Kristi navn, Amen. O

Hvad kan kirken gøre for dig som menneske?

Fra et søndagsaften-møde den 8. april 1972

ÆLDSTE GORDON B. HINCKLEY

Jeg vil, ud fra håbet om, at der er nogen, der hører dette, henvende mig til to grupper mennesker, der har mistet kontakten med kirken, nemlig dem, der er medlemmer af navn, men som har mistet forbindelsen med kirken, og så de mennesker overalt, som tvivler, er nøgterne, tankefulde. Mennesker, der stiller undersøgende spørgsmål og som ønsker saglige svar.

Jeg henvender mig til disse grupper med spørgsmålet: „Hvad kan kirken gøre for dig som menneske?"

Mit svar er:

For det første kan kirken føre dig ind i det største broderskab i verden.

Ethvert mennesker behøver et fællesskab, et broderskab. Dette behov tilfredsstilles til en vis grad af mange selskabelige foreninger, klubber, interessefællesskaber og lignende organisationer. De kan alle være gavnlige, men der findes ingen, der kan måle sig med det broderskab, der findes i Guds præstedømme.

I præstedømmet er der hundrede tusinde mænd, fra alle samfundslag, velsignet med myndighed til at handle i Guds navn. De er forpligtet til, som følge af denne gaves natur, at styrke og hjælpe hinanden. Herrens ord til Peter er meget rammende i denne forbindelse. Han sagde: „Simon . . ., se, Satan begærede jer for at sigte jer som hvede.

„Men jeg bad for dig, at din tro ikke må glippe. Og når du engang om-

vender dig, da styrk dine brødre.“ (Luk. 22:31-32)
Dette er et af kvorumets store formål, som en præstedømmeorganisation i kirken. At være være opmærksom på andres behov og mangler. At give mulighed for og være midlet til at alle styrker hinanden.
En dag kaldte et medlem af kirken mig hen til sig. Han er sagfører af profession, han fortalte mig, at en af hans naboer havde bedt ham om at ordne hans skilsmisse. Naboen havde fortalt, at hans ægteskab var ude i en krise, på grund af alvorlige problemer. Både han og hans kone havde levet langt over evne, hvad det økonomiske angik, så de var nu i håbløs gæld. Disse økonomiske problemer havde ustandselig ført til endeløse diskussioner, hvorfor manden og konen mente, at deres ægteskab havde så meget slagside, at det ikke var nemt at bevare. De ønskede at gå fra hinanden.
Vi talte sammen om denne sag, og det endte med at der blev udpeget tre brødre, der alle var medlemmer af det samme præstedømmekvorum som naboen, de skulle tale med ham og hans kone og prøve på at finde en løsning på problemerne. Den ene af disse brødre var sagfører, den anden havde en stilling i en bank og den tredje var revisor. Ægteparret blev enige om at lægge deres økonomiske anliggender i hænderne på disse deres naboer og brødre.
Komiteen begyndte deres arbejde, udfra den erfaring de havde fra deres daglige arbejde. De kaldte alle kreditorerne sammen, og de gik med til at give ægteparret en ekstra frist, idet man stolede på og havde tillid til brødrenes ekspertise. De økonomiske problemer, der langt oversteg, hvad ægteparret havde formået at overskue, var blot en ekstra udfordring for disse erfarne brødre.
Det lykkedes at bringe orden i dette kaos, og freden blev genoprettet i hjemmet. Der kom til at hvile en fred over familien, som de ikke havde følt i lange tider. Hustruen respekterede sin mand på en måde, som hun aldrig tidligere havde gjort.
Enhver kreditor fik, hvad der tilkom ham, i løbet af en periode på to-tre år, og ægteparret lærte de principper, der gør, at man kan klare familiens økonomi og daglige problemer.
Paulus sagde til Romerne: „Men vi, som er stærke, er skyldige at bære de svages skrøbeligheder og ikke gøre, hvad der er os selv til behag.“ (Rom. 15:1) Det er ånden i det store broderskab — at bære hinandens svagheder, ikke nødvendigvis for at behage sig selv, men for at udføre en guddommelig pligt.
For det andet: Et aktivt medlemskab af kirken vil motivere et menneske til at rydde op i sin tilværelse, hvis det er nødvendigt.
Der er i denne kirke tusindvis af eksempler på mennesker, der, via den opløftende påvirkning, Jesu Kristi evangelium, samt inspiration fra og omgang med oprigtige mennesker, har modtaget styrke nok til at aflægge vaner, de har været belastet med i årevis.
Jeg stod en dag for nogle år siden ved siden af en japansk forretningsmand i Hiroshima. Ved siden af os havde vi det monument, der markerer den tragiske hændelse, der fandt sted d. 6. august 1945, da 85.000 mennesker blev dræbt i løbet af kun få minutter. Forretningsmanden fortalte mig, at han havde været medlem af Den japanske Rigshær, og at der, som et resultat af den oplevelse, var opstået et stort had til alle amerikanere.
En dag bankede det så på hans dør. Det var to af vore missionærer. Han var altfor beruset til at kunne tale med dem. Han havde mistet ethvert formål med livet, og hans eneste trøst var alkohol. Han vidste ikke, hvem det var, og bad dem om at komme igen senere. Der gik nogle uger, hvorefter han blev døbt.
Han fik en mening med sit liv, da han omvendte sig, og fik styrke til at vende og op ned på sin tilværelse. Han påskønnede og beundrede den unge mand, der havde undervist ham og som havde givet ham motiver og energi tilbage.
Da jeg talte med ham, var han medlem af grenspræsidentskabet og aktivt medlem af ældsternes kvorum. Hans tilfælde kan, i sin betydning, ganges med tusind. Der findes ingen kraft som omvendelsens. kraft i Jesu Kristi evangelium. Den

Hvorledes kirken kan være til gavn for alle mennesker, ved at forberede dem til at møde livets ansvar

giver folk et ønske og en vilje til at ændre deres tilværelse.

For det tredje: Aktivitet i kirken bidrager til udvikling gennem overdragelsen af ansvar.

Det er en af livets grundregler, at vi vokser ved at tjene. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige giver, foruden mange andre ting, en storartet uddannelse i at lede. Jeg har sagt til bunker af missionærer, som jeg har mødt rundt omkring i verden: „I synes måske ikke at være særlig fremragende, men I er alt, hvad Herren har." Og det forunderlige er, at de, efterhånden som de tjener Herren, udvikler fantastiske evner og udfører store bedrifter.

Det er det samme med hver eneste een af os. Hvis Herrens værk skal gå frem, så må det gøres af sådan nogle som du og jeg. Der er hele tiden brug for mennesker i denne kirke. Mennesker, der kan besætte ansvarsfulde stillinger. De må tages som de er, og det fantastiske er, at medens de tjener, og medens de benytter noget fra de forskellige træningsprogrammer og støttes af Guds Ånd, bliver de mere effektive og fyldes med kraft og styrke.

Jeg kan huske, at jeg engang talte med en ung mand, der kom til denne menighed for første gang, medens han endnu var indenfor militæret. Han gik en dag henover tempelpladsen, og de samtaler, der fandt sted der, har muligvis resulteret i, at han blev døbt.

Jeg interviewede ham fire eller fem år senere, idet han skulle være præsident for ældsternes kvorum. Han fortalte mig om sin barndom, at han havde været forældreløs og var flyttet fra den ene institution til den anden. Han fortalte om den ensomhed og den trøstesløshed der ofte havde fyldt hans liv, om den udvikling og den uddannelse, han havde været afskåret fra at få. Han blev så medlem af kirken, og blev først indsat i en stilling og derefter i en anden, der krævede lidt mere, end han umiddelbart evnede på det tidspunkt. Men han arbejdede med den og han magtede stadigt mere.

Han var nu rede til honorere et stort ansvar. Hele hans liv var forandret. Han er i dag leder i kirken, han er værdsat og har et ansvar. Han er en god ægtefælle, en eksemplarisk far og en god nabo.

Robert Browning (engelsk forfatter [1812—1889]) sagde: „Det burde være sådan, at en mand stræber efter mere, end han kan nå. „Vi vokser, hvis vi til stadighed søger at kunne magte det, der er lidt sværere. Det er et bemærkelsesværdigt aspekt ved kirkens program, at det hele tiden motiverer dem, der følger det, til at strække sig og anstrenge sig for at nå lidt længere.

For det fjerde: Aktivt medlemskab i kirken vil give dit liv en ny dimension, en åndelig dimension, der bliver som troens klippe. Den vokser sammen med den autoritative gave, at kunne tale i Guds navn.

Herren sagde i begyndelsen af dette arbejde, i vor tids uddeling, at et af formålene med at gengive evangeliet var: „. . . at enhver måtte kunne tale i Gud Herrens navn, han, som er verdens frelser . . ." (L. & P. 1:20)

Velsignet er den mand, der beder i sikker forvisning om, at bønner bliver hørt og besvaret. Velsignet er den mand, hvis ledsager er den Helligånd. Velsignet er den mand, der besidder autoritet til at kunne tale i Guds navn.

Da kong Belsazzar havde samlet sine venner til en festlig aften, kom der en finger til syne, som skrev noget på væggen. Astrologer og sandsigersker blev kaldt sammen for at tyde det skrevne, men der var ingen, der kunne. Kongen blev derfor meget bekymret.

Dronningen sagde så: „I dit rige findes en mand, i hvem hellige guders ånder er, og som i din faders dage fandtes at sidde inde med viden, indsigt og en visdom som selve guderne . . ." (Dan. 5:11)

Daniel blev bragt til kongen og han tydede skriften på væggen, ved hjælp af den kraft, der var i ham.

Jeg kunne tænke mig at sige, at enhver mand, der holder og ærer præstedømmet, har lys, forståelse og visdom, lig gudernes visdom i sig.

Hvad vil et aktivt medlemskab i kirken betyde for dig som menneske? Det vil i sandhed føje en åndelig dimension til dit liv, til glæde for din familie, dine venner og medarbejdere og dig selv.

For det femte. Det vil hjælpe dig med at løse eventuelle familieproblemer og styrke dit forhold til din familie.

Alle nationer ville være meget stærkere, hvis der i spidsen for hver familie stod en mand, der betragtede sin kone som ledsager i al evighed, som en, han er gift med ved Guds forordning, og for at opfylde guddommelige og evige formål. Tænk, hvis alle betragtede

BØRNENES SIDER

Brevet

AF MARY PRATT PARRISH

ILLUSTRERET AF VIRGINIA SARGENT

Tommy, Betsy og deres forældre havde mad nok til mindst et år, da de tog afsted fra Nauvoo. De håbede alle, at det ville være tilstrækkeligt, således at de ikke behøvede at sulte på deres vej til den store dal vestpå, hvor de skulle så og høste deres egen afgrøde. Men de var stadig i Vinterlejren og de skulle blive der til næste forår.

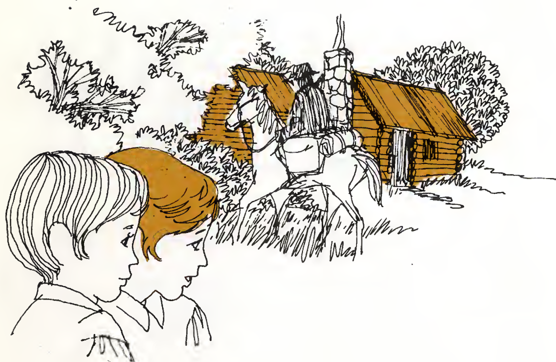
Tommys mor havde inviteret Elijah og hans søster Eliza til at bo hos dem, medens Tommys far samt Elijah og Elizas far var med bataljonen. Elijah og Elizas mor var død kort forinden.

Tommys mor var meget bekymret, for deres forråd var ved at slippe op. Tommy havde i den senere tid ofte sagt til Elijah: „Hvis vi bare havde nogle penge, så ville vi tage til St. Joseph og købe alt det, vi trænger til," og han fortsatte: „St. Joseph ligger kun 80 kilometer herfra, og vi kunne køre i en af vores vogne og være tilbage på mindre end to uger. Jeg ville ønske, vi vidste, hvor vi kunne få nogle penge."

Tommy blev noget forbavset nogle dage senere, da han så Parley P. Pratt komme ridende ind gennem lejren. Bror Pratt havde forladt Vinterlejren tre uger tidligere for at tage på mission i England sammen med John Taylor og Orson Hyde. „Hvorfor i al verden rider han nu alene rundt i lejren," tænkte Tommy forbløffet.

Bror Pratt red direkte hen til lejrens kontor og gik lige ind til William Clayton. Tommy ventede udenfor.

Bror Clayton stak få minutter efter hovedet ud af døren og kaldte på Tommy: „Kom her hen. Jeg har et brev til din mor og et til Elijah. Sig til din mor, at bror Pratt er kommet tilbage til lejren og at han har penge med fra alle mændene i Mormon-ba-

taljonen. Bror Pratt mødte dem allesammen på Fort Leavenworth og lovede dem, at han nok skulle tage tilbage til lejren og aflevere pengene, før han tog på mission til England."

Da Tommy nåede tilbage til hytten, råbte han, at de alle skulle komme udenfor. „Her Elijah, det er et brev til dig fra din far," sagde Tommy, „og her er et brev til dig mor."

Tommy og Betsy sad musestille, medens deres mor læste brevet højt for dem. Men Tommy sprang op og råbte: „Hurra — Hurra," da hans mor læste, at de kunne gå ned på kontoret og hente nogle penge til mad.

„Min far skriver, at der også er nogle penge fra ham, som vi kan bruge," sagde Elijah, „og hvis der bliver nogle tilovers, efter at vi har købt mad, så kan Eliza og jeg måske få nogle nye sko."

Tommys mor kom til at tænke på alle de kolde vinterdage, de nu skulle igennem, og sagde så bestemt: „Der skal nok blive nogle penge tilovers." Tommy vidste straks, at lige meget hvad de end ville købe, så ville der blive penge nok til sko til Eliza og Elijah. Hans mor lagde straks sine arme rundt om dem og sagde: „Det er rart at vide, at jeres far tager sig af jer, selv om han er langt væk."

Tommy spekulerede lidt over, hvordan og hvornår de skulle tage afsted til St. Joseph. „Tror du, vi kan tage afsted i morgen?" spurgte han sin mor.

„Det kunne vi vel nok, hvis der blot var en eller anden, der ville tage med os," svarede hun. „Husk, far har sagt, vi ikke må rejse alene."

„Jeg hørte i sidste uge noget om, at bror Morley skulle til St. Joseph," sagde Tommy, „tror du ikke, vi kunne rejse sammen med ham?"

„Det kan vi sikkert," svarede hans mor. „Vi kan jo gå over til hans hytte,

efter vi har spist aftensmad, og spørge ham."

Bror Morley var meget glad for, at han nu fik nogen at følges med.

Familien forlod Vinterlejren to dage senere sammen med bror Morley og hans søn. Tommy kørte den ene vogn og Elijah den anden.

Det første, de gjorde i St. Joseph, var at købe nye sko til Elijah og Eliza. Dernæst fyldte de vognene op med majs, hvede og kartofler.

Betsy kiggede langt efter noget honning, som en mand netop bar ind i forretningen. Men der var ikke flere penge tilbage, så de havde ikke råd til at købe noget af det.

„Det gør ikke noget," sagde Elijah. „Vi har tit samlet vild honning i Nauvoo. Det kan være, vi kan finde et

hult træ med honning, som bierne har forladt."

To nætter efter, de havde forladt St. Joseph, fandt Tommy og Elijah et, da de var ude på en kort tur fra lejren. Det var fyldt med honning. Drengene havde ikke noget at have honningen i, så de nøjedes med at skrabe noget ned på et stykke bark, så de havde til aftensmaden. Senere tog de så to spande og begav sig hen til træet.

Netop som de var i færd med at skrabe honningen ud af træet, hørte de en lav faretruende brummen. De vendte sig hurtigt om og så, at der stod en stor bjørn lige foran dem. Den var ligeså interesseret i honningen som de var. Tommy og Elijah smed alt, hvad de havde i hænderne og for afsted ned mod lejren, idet de råbte og skreg om hjælp. I deres vilde flugt snublede Tommy over en nedfalden gren. Elijah så ham falde og råbte, idet han så bjørnen nærme sig i fuld firspring: „Kravl ind under grenen — skynd dig."

Bror Morley hørte drengene råbe om hjælp. Han greb sit gevær og løb hen imod det sted, hvorfra råbene kom. Han fik øje på bjørnen, tog omhyggeligt sigte og skød. Bjørnen standsede som forstenet og faldt dernæst forover. Den lå helt livløs ved siden af den nedfaldne gren.

„Du reddede vores liv, bror Morley," sagde drengene taknemmeligt, og Tommy tænkte på, hvor glad han var over, at hans far havde fastholdt, at de aldrig måtte rejse langt alene.

Moderens ord rungede stadig i Tommys hoved: „Det er vel nok rart at vide, at vores far stadig bekymrer sig om os, selv om han befinder sig så langt væk. ○

Rico's jul

AF BARBARA OG WILLIAM NEELANDS

Det var juleaften. Det var varmt i vejret som sædvanligt for Brasilien i december. I Rio de Janeiro er det jul midt om sommeren.

Rico og hans far var på vej ned i byen for at finde noget arbejde. De passerede Rico's søstre, der masede sig op af bakken med vandfyldte, firkantede blikdåser balancerende på deres hoveder. Pigerne sjokkede afsted på deres bare fødder og de sang, alt imens de gik opad den zig-zag snoede vej. Det så ud som om, de gik meget skødesløst, men de spildte ikke en dråbe vand.

Deres hus lå i Favela. En lille klynge huse, der nærmest hang rundt omkring på de stejle klipper, med udsyn over hele byen. Rico's mor ventede på dem der.

„Jeg kan ikke lide at gå fra dig," havde Rico's far sagt, „nu hvor lille Paquina er syg. Men hvis jeg på den anden side ikke finder noget arbejde, så har vi næsten intet til julen."

Og så begyndte deres vandring ned af bakkerne mod byen.

De gik rundt i gaderne i timevis, men der var ingen, der havde brug for Rico's far, skønt han både så godt ud og var stærk.

„Prøv og kom igen i morgen," sagde de allesammen.

Gamle koner og små drenge solgte kager og slik i sidegaderne nu op til jul. Der var pyntet med glimmer og gran i mange vinduer. Der stod et juletræ i en af forretningerne. Rico stod længe og stirrede på det. Sådan et træ voksede bestemt ikke i Rio de Janeiro — eller for den sags skyld i hele Brasilien. Der sad små lys, som strålede, på det yderste af grenene. Der var også noget på det, der lignede sne. I Brasilien falder der kun sne i nogle af de højeste bjerge, og det for det meste i juli måned.

„Kom nu," sagde Rico's far, selvom han også godt kunne lide juletræt.

Det var blevet mørkt, før de atter steg op ad de stejle skrænter mod Favela. De gik efter det klare lys, der strålede ud fra det hus, de boede i. Det skinnede ud gennem vinduet og gennem hullerne i tjærepapvæggene. Lyset strålede også ud fra alle de andre huse og de dannede tilsammen et ujævnt mønster af små stjerner på den store klippeside.

Mor sad stadig oppe sammen med den lille Paquina.

„Hun har ikke feber mere," sagde hun til Rico's far. „Så nu får vi alligevel en dejlig jul."

„Det er jeg glad for at høre," sagde Rico's far. „Vi så lyset helt nede fra

udkanten af byen, der hvor stien begynder."

De talte om alt muligt, men Rico kunne ikke lade være med at tænke på, hvorledes moderens lampe havde skinnet som en lille stjerne, der ligesom sad på klippen. Så tænkte han på juletræet i forretningsvinduet nede i byen. Han rejste sig pludselig og skyndte sig ud i mørket.

Han løb rundt og vækkede sine kusiner og fætre, naboer og venner.

Da han kom hen til tante Pieta's hus, bankede han på og spurgte hende: „Har du et lys?"

„Jeg er så heldig, at jeg har en olielampe og en lille smule olie til at komme på den," svarede tanten.

„Så tænd den!" sagde Rico. „Men lad vær med at tænde den her. Tag den med over til kusine Favia og stil den i vinduet der."

Så løb han afsted igen.

„Hej, onkel Josef," råbte han, „jeg ved, du sparer meget på det brænde, du har samlet, men i aften må du lave et pænt bål lige her, og ikke der, hvor du plejer."

Folk rundt omkring begyndte at spørge, hvad i al verden al dette skulle

betyde. Han hviskede det til dem, som var det en hemmelighed. Det varede ikke længe, før de alle vidste besked, og det ville ikke vare længe, før hele Rio de Janeiro ville vide det.

Nu tændtes lysene forskellige steder i Favela. Rico løb fra hus til hus. Alle grinede og tændte lys, hvorend han kom. Overalt lød der stemmer i mørket.

„Kan du ikke løfte det lys lidt højere op?" var der en der råbte.
„Hej du der, sæt din fakkel frem på linje med min lygte," skreg en anden.

Gamle, mutte Benedita var den sidste, der hørte om alt dette. Hun boede i udkanten af Favela i et lille bambushus, der hang udover klippen som en svalerede. Da Rico forlod hende, havde også hun tændt lys, og Rico løb endnu en gang ned af den stejle sti mod byen.

Han lagde ikke mærke til, at hans far kom spænende lige i hælene på ham. Han så ikke op, før han stod på et gadehjørne, der var fyldt med mennesker. Der var mange, der skyndte sig ud på gaden efter midnatsmessen.
Folk begyndte at kigge op mod Favela.
„Se det juletræ. Et lysende træ. Det er dem, der bor oppe på klippen, der har lavet det!"
Ganske rigtigt. Højt oppe i luften, ligesom svævende over byen, strålede omridset af et tændt juletræ, dannet af Pietas lampe, mutter Beneditas åbne ildsted og alle de øvrige glimtende lys i Favela. Det var Rico og hans naboer, der havde placeret lysene således, at de dannede et lysende juletræ.
Lysene var ved at forsvinde, da Rico og hans far atter steg opad den stejle, støvede klippesti. Folkene i Favela havde ikke ret meget olie og ikke mange lys at brænde, selv ikke til en julebegivenhed som denne.
Da de var nået halvvejs op, standsede de og så ud over byen og Rio de Janeiros havn. Længere ude kunne man skimte nogle små lysprikker.
„Det er et skib på vej ind i havn," udbrød faderen. „De vil have brug for folk til udlosningen, selv en julemorgen. Jeg vil være den allerførste, der møder op."
Han klappede Rico på skulderen.
„Jeg ville ikke have vidst noget om det skib, hvis du ikke havde lavet det juletræ," sagde han grinende.
Så vendte han om og løb hurtigt ned mod byen og dokkerne.
Da Rico kom hjem, var der helt mørkt og stille. Alle sov nu. Rico rullede sig sammen på sovemåtten, der lå i hans hjørne. Nu blev julen alligevel dejlig for dem allesammen, selvom denne juleaften havde været det allerbedste.

(Forts. på side 187)

Ven til ven

Julebudskab til kirkens børn i alle lande

fra Det første Præsidentskab

I er alle vor himmelske Faders børn. Jeres kostbare sjæle og ungdommelige ånder, er som skinnende og funklende juveler i kirkens krone — kirken, der er Guds rige her på jorden. Det er ikke længe siden, jeres udvalgte sjæle forlod vor Frelser Jesu Kristi nærhed. Ham, hvis fødsel vi mindes og fejrer i denne velsignede juletid.
For næsten to tusind år siden, hørte hyrderne, der var ude at vogte deres får på bakkeskråningerne nær Betlehem, Himmelens skarer fortælle om Frelserens fødsel. Hyrderne skyndte sig afsted i natten og fandt det lille Jesusbarn svøbt i klæder, liggende i en krybbe.
„Og barnet voksede og blev stærkt og fyldtes af visdom; Guds nåde var over det." (Luk. 2:40)
Da Jesus var blevet voksen, kaldte han børnene til sig. Han ønskede at vise dem, hvor stor hans kærlighed var til alt det, der er rent og helligt. Det var det, han så hos disse tillidsfulde små. Han sagde: „Lad de små børn være; I må ikke hindre dem i at komme til mig; thi Himmeriget hører sådanne til." (Matt. 19:14) Jesus mente, at enhver, der ønskede at vende tilbage til hans nærhed, måtte være ligeså ren og fri for synd, ligeså ærlig og tillidsfuld, ligeså ydmyg og trofast som et barn.

Da Jesus kaldte børnene til sig, kunne de uden tvivl mærke den oprigtige kærlighed i hans kærtegn. De følte sig veltilpasse i hans stærke beskyttende arme, de kunne godt lide at være ham nær, og de var glade. Hans kærlighed var ægte, og de kunne mærke det. Den gjorde dem godt.

Denne tid er gavernes tid, og det bedste ønske, vi kan give jer, er ønsket om, at I vil prøve at leve jeres liv, som Jesus levede sit, og at I vil kende og forstå evangeliets sande værdi. For at I kan leve som han, er det nødvendigt, at I ved så meget som muligt om, hvordan Jesus levede og hvad han lærte os. Det kan I lære ved at læse i skrifterne, komme til jeres klasse og lære om det hjemme hos jer selv ved at lytte til det, jeres forældre og søskende siger, og ved at være det samme gode eksempel som de.

I må altid prøve at følge Frelserens eksempel. Når I står overfor et problem og er nødt til at tage en beslutning, så spørg jer selv: „Jamen, hvad ville Jesus have gjort?" og gør så, som han.

Hvis I søger ham og er værdige, vil I kunne føle hans nærhed og have hans inspiration til at vejlede jer hver dag. Jesu kærlighed og den Helligånds vederkvægende styrke kan blive ligeså virkelig og mærkbar for dig, som den var for de børn, der stod ved siden af ham, da han levede her på jorden.

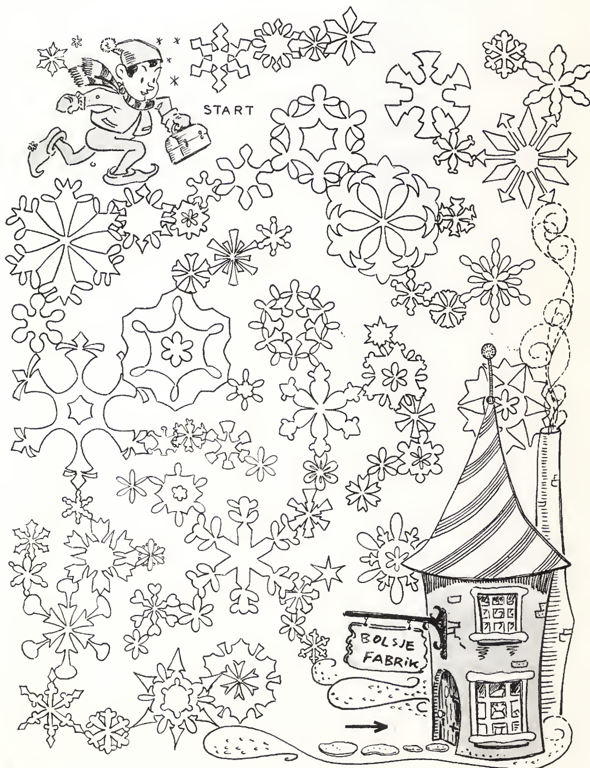
Vi beder i oprigtighed om, at du vil få vished om, at det, at holde sig nær til Herren gennem bøn, og ved at holde hans bud, er den bedste måde at leve på.

(Forts. fra side 183)
Han tænkte stadig på det strålende juletræ, da han næsten var faldet i søvn.

„Jeg er meget rig," tænkte han. „Det er ikke alle og enhver, der kan give en julegave til en hel by.

Hjælp lille Alfred med at finde vej ned til bolsjefabrikken, hvor han arbejder.

—Roberta Fairall

Lysets fest

AF MIRIAM BISKIN

Da Jesus var en lille dreng, fejrede man en meget gammel helligdagsfest, som kaldtes: Hanukah. Hanukah betyder: Lysets fest. Den fejredes midt om vinteren på et eller andet tidspunkt i december. Vintrene er varme i landet: Israel. Børnene får figner og dadler at tygge på ved denne højtid. De lytter til den gamle historie om lysmiraklet . . .

Engang for længe siden, prøvede hedningerne at ødelægge Guds

tempel. Men befolkningen var for stærk og drev hedningerne ud, hvorefter de rydede op i templet. Da de kom til olielamperne på alteret, så de, at der kun var en lille kande olie tilbage.

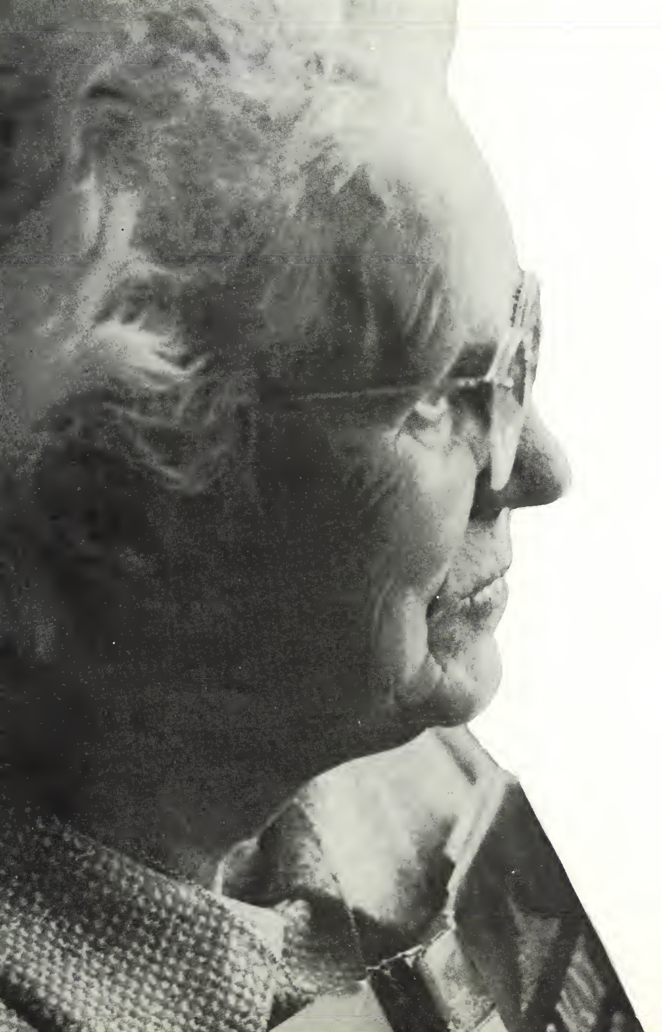
„Der er ikke engang nok til, at lamperne kan brænde i nat," sagde folk. Men lamperne blev tændt, og alle takkede Gud.

Lamperne lyste klart, ikke bare en nat, men otte nætter.

„Det er tegn fra Herren," sagde folk, „og det betyder, at alle mennesker bør være fri og elske Herren."

Dette er historien, som Jesus hørte og som alle jødiske børn stadig hører i dag . . . når vinteren stunder til og tiden for Hanukah-festen er inde.

Illustreret af Ronald Wilkinson

Jeg elsker dig

AF MARY M. ELLSWORTH

Jeg kendte for mange år siden et meget følsomt barn. Hun var fire år gammel, da hun med stort besvær skrev det eneste hun kunne skrive ned på en lap papir. Hun lagde det eneste, hun ejede af værdi, ind i papiret og skyndte sig hen til sin bedstemor. Hun puttede sin gave ind i bedstemoderens hånd og løb så hurtigt hjem igen. Det var nemlig juleaften.

En halv snes år senere, kort efter bedstemoderens død, var vi en del familiemedlemmer samlet omkring den dragkiste, der rummede alt, hvad hun havde efterladt sig. Der var forbavsende lidt, når man tænkte på alle de år, hun alligevel havde levet. Der var ikke noget af særlig værdi, men begravet på bunden af kisten lå der et lille stykke snavset, omhyggeligt sammenfoldet papir, hvorpå der med barnlig skrift stod: „Jeg elsker dig." Inde i papiret lå der tyve ører i femører. ○

Janey's jul

AF SYLVIA PROBST YOUNG   ILLUSTRERET AF VIRGINIA SARGENT

Janey stod bag i vognen og så udover prærien. Hun så på den lille bunke nyopgravet jord. Hun havde tårer i øjnene, og en klump i halsen, der ligesom truede med at kvæle hende. Under denne nyopkastede jordbunke lå Elizabeth Ann — Janeys bedste veninde, der netop var død og blevet begravet der.

Janey og Elizabeth Ann havde tilbragt mange timer sammen fra det øjeblik, familien Jackson var kommet til Nauvoo, og havde bosat sig lige ved siden af. De havde hvisket hemmeligheder, leget far, mor og børn, eller var taget sammen ned til floden med en frokostkurv. Men nu var Elizabeth Ann der ikke mere.

Janey lænede sig op af vognen, med tårerne løbende nedad kinderne. Biskoppen havde ganske vist talt noget om opstandelse, men der var intet, der kunne bringe Elizabeth Ann tilbage nu. Janey kendte allerede til dødens skygge. Hendes mor og hendes nyfødte lillebror var blevet begravet sidste sommer her i Nauvoo.

Janey lå længe vågen den aften, efter hun var gået i seng. Hun lå og tænkte på, at hr. og fru Jackson måtte savne Elizabeth Ann meget. Hun var deres eneste pige. Hendes bror Tommy ville også savne hende meget. Og hvad nu med stakkels Mary Melinda?

Mary Melinda var Elizabeth Anns dukke. Hun var en særlig dukke, med ægte hår og krøller og hun kunne

lukke øjnene. Hendes ansigt og arme og hænder var lavet af smukt, farvet porcelæn. Hun havde en lyserød taftkjole på med flæser, og hun havde små, hvide sko på fødderne.

Janey havde aldrig haft sådan en dukke. Men Elizabeth Ann havde altid delt Mary Melinda med hende, som om hun tilhørte dem begge. Hvad ville hr. og fru Jackson nu gøre med Mary Melinda? Janey spekulerede.

Vogntoget bevægede sig den næste dag mod dalen i bjergene. Det var en lys og klar solskinsdag, men for Janey var den mørk og ensom.

Janey ledte nogle få dage senere efter noget tøj, der var pakket ned i en kuffert. Hun bemærkede da to nøgler lyserødt garn. Det var Elizabeth Ann's strikketøj! Hun tog det meget forsigtigt ud af kufferten. De to garnnøgler var hæftet sammen med to strikkepinde. Elizabeth Ann var begyndt at strikke et halstørklæde.

„Det skal være færdigt til min mors fødselsdag," havde Elizabeth Ann forklaret Janey.

„Hvornår er det hendes fødselsdag?" havde Janey spurgt.

„Det er ikke før i oktober," svarede Elizabeth Ann, „men jeg vil også være længe om det. Jeg kan jo kun strikke, når min mor ikke er her."

„Så lad dog strikketøjet blive her," havde Janey foreslået. „Så kan du da arbejde på det, når du har lyst."

„Det, synes jeg, er en god ide," havde Elizabeth samtykket.

Janey sad nu og så omhyggeligt på strikketøjet. Det var ikke svært. En ret og en vrang.

„Det kan jeg også strikke," sagde hun til sig selv. „Jeg vil gøre Elizabeth Anns gave færdig til hendes mor."

Janey strikkede nu, i tiden der fulgte, på halstørklædet, så snart hun havde gjort sine pligter.

Skønt vogntoget endelig nåede dalen og Janey havde meget at lave, var hun færdig med at strikke først i oktober måned. Det eneste, hun manglede, var at sætte frynser på fødselsdagshalstørklædet.

Janeys far roste hende meget. „Det er lavet så godt, som var det en øvet, der havde strikket det," sagde han.

Janey tog halstørklædet rundt om halsen, og så sig ind i det lille spejl over vandfadet. Hun smilede af tilfredshed. Det var så smukt, blødt, lyserødt og varmt. Hun ville skynde sig at sætte frynser på, og bringe det over til fru Jackson.

Janeys hjerte bankede meget hurtigt, da hun stod foran familien Jacksons dør. Det var den seks-årige Tommy, der lukkede op. Hans mor havde travlt med at lave mad, men hun vendte sig om, da Janey trådte ind. Man kunne se, hun blev behageligt overrasket.

„Janey!" råbte hun. „Det var virkelig dejligt, at se dig igen. Jeg har savnet dig meget og sådan ønsket, at du ville komme og besøge os. Tag dog trøjen af og sæt dig over ved ilden. Jeg er ved at bage vanillekranse. Dem, ved jeg, du kan li'."

Da Janey havde fået trøjen af, rakte hun den lille, brune pakke frem mod fru Jackson. „Jeg har taget noget med til Dem i fødselsdagsgave," sagde hun, „jeg vidste ikke rigtigt, hvornår det var, men Elizabeth Ann fortalte mig, at det var i oktober."

Søster Jackson pakkede varsomt gaven op, og da hun så det smukke, lyserøde halstørklæde, blev hun helt stum.

Så udbrød hun: „Jamen Janey, det er jo henrivende!"

„Det er i virkeligheden ikke fra mig," sagde Janey langsomt. Hun skyndte sig at fortælle, hvorledes Elizabeth Ann havde gemt strikketøjet hjemme hos hende.

Fru Jackson holdt tørklædet op mod sit ansigt. „Jeg vil altid passe godt på det, og Janey — det er også fra dig. Det må da ha' taget dig lang tid at strikke alt det, hvorfor gjorde du det?"

„Fordi jeg holdt meget af hende — og af Dem!" svarede Janey straks.

Fru Jackson satte sig over ved siden af Janey, og holdt hende tæt ind til sig.

Janey følte at Elizabeth Ann var hende meget nærmere, end hun havde følt længe, hun følte sig heller ikke så alene, da hun gik hjem. I hånden havde hun en pose med småkager til sin far og sine små søskende.

Dagene gik hurtigt. Janey havde meget at lave i skolen, og nok at gøre med at hjælpe sin far. Inden hun vidste af det, var jorden dækket med sne, og det var juletid. Hun havde strikket strømper til sin far, og små vanter til sine små søskende.

Faderen gik ned i dalen lillejuleaftens-dag, og kom hjem med en flot, lille ædelgran. Janey havde bagt og lavet popcorn, og da far kom hjem, fik de alle travlt med at pynte træet.

Om aftenen før sengetid kom venner og naboer, således at de kunne få en munter juleaften. Familien Porter havde et friskbagt franskbrød med. Det var dejlig gyldenbrunt. Bedstemor Wilkens havde lavet julekonfekt og fru Jackson havde en omhyggeligt indpakket æske med.

„Det er noget til dig og dine små søskende," sagde hun til Janey.

Janey ville allerhelst have åbnet pakken med det samme, men far sagde, at det måtte vente til i morgen tidlig. Janey gik i seng, og hun syntes ikke, det kunne blive morgen hurtigt nok.

Hun åbnede pakken tidligt næste morgen. Hun stod i sit nattøj foran ildstedet. Fru Jackson havde lavet nogle tøjdukker til hendes små søskende, og foran hende lå nu Mary Melinda i sin smukke, lyserøde taftkjole. Mary Melinda; den vidunderlige dukke, der havde rigtigt hår, og som kunne åbne og lukke øjnene!

Hun løftede forsigtigt dukken op af æsken — den dukke, der havde tilhørt Elizabeth Ann. Der sad en lille seddel ved dukkens arm, på den stod: „Til Janey, med mange kærlige hilsner." O

FORBIND DE 50 PRIKKER MED HINANDEN FØR JULEAFTEN OG FARVELÆG BILLEDET.

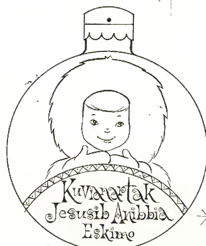

ILLUSTRATED BY BEVERLY JOHNSTO

Omedeto
Gozamasu Christmas
Japan

Merry Christmas
Australia

Mele Kalikimaka
Hawaii

Navajo

Nollaig
Scotland

Froehliche
Weihnachten
Germany

FØLG PRIKKERNE

På marken bagved Janes hus er der tre ting, der minder hende om tre dage på året, hun holder mest af. (Den runde figur du får ud af billedet, er et græskar. Det minder Jane om den 31. oktober, allehelgensaften eller Halloween, der svarer til danske børns fastelavn.)

deres børn som børn af vor himmelske Fader, en Fader, der har givet nogle jordiske forældre lov til at tage sig af dem.
Handling affødes af holdning. Der vil være gensidig opmærksomhed, respekt og hensynsfuldhed, og man vil gensidigt ære hinanden i hjem, hvor evangeliets principper er de retningslinier, man følger til daglig. Faderen vil betragte dem, han har et ansvar for, som guddommeligt givne velsignelser, der skal værnes, gives mad og klæder, beskyttes og elskes.
En nyomvendt sagde engang: „Jeg troede engang, at man som far skulle straffe sine børn med prygl. Blot den mindste overtrædelse af en eller anden regel, blev omgående afstraffet fysisk. Så lærte vi evangeliet at kende. Jeg kom til at se på mine børn på en helt anden måde. De var stadig mine børn, men de var børn af vores himmelske Fader. Hvorledes kunne jeg tillade mig at prygle Guds børn? Jeg begyndte at behandle mine børn på en helt anden måde, og de fik så også en helt anden holdning til mig."
„Er der stadig disciplien i familien?" „Det er der, men på en helt anden måde. Vi er ikke længere fjender. Der bliver stadig straffet, når nogen gør noget galt, men på en helt anden måde end tidligere, og alle kan se, at straffen er fortjent. Der er ikke længere nogen, der modsætter sig den oprørt og bittert. Vi respekterer hinanden og vi holder af hinanden. Evangeliet har sandelig forandret meget," sagde han til sidst.
„Ja," sagde jeg, „evangeliet binger mange ændringer, når det accepteres og efterleves."
Og endelig for det sjette: Kirken gør det muligt for dig, at du, som menneske, kan binde dem, som du elsker højest, til dig for al evighed. Ingen andre af livets forhold er så hellige, så tilfredsstillende, eller får så vigtige konsekvenser som forholdet i familien. Det er derfor den sætning, der så ofte udtales, når to gifter sig, indebærer noget meget tragisk — „til døden skiller."
Der er altså ved denne ægteskabsceremoni sket en forening, men der er samtidig forordnet en adskillelse og en annullering af familieforholdet i døden. At tænke på evigt liv uden evig kærlighed er at opstille et paradoks, en selvmodsigelse.
En kærlig og evig Fader, der bekymrer sig om sin børn, har gjort det muligt at fortsætte det hellige forhold. Herren sagde til sine tolv udvalgte: „Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i Himlene . . ." (Mat.. 16:19)
Denne selvsamme kraft til at binde i Himlen, hvad der er bundet på jorden, eksisterer i denne kirke i dag. Den udøves i hellige templer, hvor, ved Guds præstedømmes myndighed, fædre, mødre og deres børn besegles til hinanden i en pagt og et forhold, som tiden ikke kan bryde og som døden ikke kan ødelægge.
Jeg talte for kort tid siden ved en begravelse af en af dette samfunds fremtrædende borgere. Det var rigtignok en sorgens stund. Men det var også en beroligende stund. For gennem de efterladtes tårer, denne lille vidunderlige hustru og deres børn, sås en fred, der var affødt af en altoverskyggende overbevisning om, at hendes mand, deres far, blot var gået hinsides for at forberede den genforening, der ville følge.
Jeg modtog nogen tid efter begravelsen et brev fra en forretningsmand, der ikke tilhører vor tro. Han skrev: „I har en positiv indstilling, der er meget bemærkelsesværdig. De kom for at trøste, ikke for at sørge — for at prise livet snarere end at forbande døden. Jeres tro må sandelig hjælpe jer over mange af livets omskiftelser, og ikke mindst døden."
Hvad kan kirken gøre for dig som menneske? Den kan give dig den forsikring, der er sikker som selve livet, at døden ikke er andet end et stadie, og at de, der er dig dyrebarest, kan blive dine i al evighed.
Og til jer mine brødre over hele jorden, til dem, der er blevet letsindige og drevet bort og til dem, der endnu ikke har stillet spørgsmål, vil jeg give en invitation til at komme og se. Gud har i sin visdom opbygget sin organisation for at berige jeres liv, for at bringe fred i jeres hjerter og kærlighed og glæde ind i jeres hjem — samt forsikringen om, at dem I elsker, nu skal blive jeres for altid.
Mine brødre, døren står åben. I er hjertelig velkomne, og I vil finde mange, der står parate, ivrige efter at hjælpe. Jeg vil endvidere ikke tøve, som en Herrens tjener, med at love jer, at I vil lære en glæde at kende, som I aldrig tidligere har oplevet.
Jeg bærer mit vidnesbyrd om disse ting i oprigtighed og med eftertryk, i Jesu Kristi navn. Amen. ○

ÆLDSTE MARK E. PETERSEN, rådgiver til De tolvs Råd

Den største af alle gaver

De unge står i sandhed på livets tærskel.
De er vokset ud af barndommen og har overvundet teenagernes besværligheder, og de får nu, efterhånden som de fortsætter deres virke, i små glimt øje på de store muligheder, de har i sig.
For dem er det, at se blot lidt ind i fremtiden, (og det kan alle) nok til at tage vejret fra dem.
Halvdelen af verdens befolkning er under 28 år gamle. Mange ledere både i regering, uddannelse og industri er stadig midt i trediverne.
De unge tildeles et stadig større ansvar, og har nu i meget høj grad indflydelse på, hvorledes fremtiden skal være. Hvad er det for en verden de bygger?
De er mennesker, og de vil derfor begå fejl, ligesom generationerne før dem, thi hvem kan være fuldkommen i denne tilværelse? Det er sandt, at vi i dag har udviklet os mere på det tekniske område end nogensinde tidligere, og at de fleste af os er meget bedre uddannet, end vore forfædre var. Men er vi blevet klogere? Er det da ikke visdom, der danner det virkelige grundlag for fremskridt? Hvorfra kommer visdom?
Har de store fremskridt i vor tid skabt større talenter end Shakespeare? Kan vi finde moderne mennesker, der besider større visdom end Salomon? Hvilke bøger, skrevet i dag, kan måle sig med det Esajas og Paulus skrev?
Vor teknik kan ikke skabe Købmanden fra Venedig. (Skuespil af Shakespeare) Og der er ej heller nogen moderne tanker, der kan forme en bog som Biblen. Fortiden har således også sine enestående ting — ting, vi stadig kan lære noget af.
Der er storslåede ting fra enhver tidsalder. De er alle udsprunget fra den samme kilde, og denne kilde er Gud.
Den græske filosof og lærer Sokrates (470(?)—399 f. Kr.) vedkendte sig Gud. Shakespeares mageløse udtryksmåde og tanker afspejler skriftens lære. Den italienske sømand, Christoffer Colombus, der sejlede for Spanien og opdagede Amerika, Lincoln, og Sir Winston Churchill (Englands premierminister fra 1940—45 og 1951—55), søgte vejledning i Biblen. Den engelske biolog, Charles Robert Darwin (1804—82) var religiøs, og vore dages rumfartsgeni, den tyskfødte raketingeniør, von Braun tilbeder det guddommelige.
Kan de unge gøre mindre end det, disse andre har gjort? Hvis deres verden skal være tryg, så må den hvile på det eneste virkelige fundament, mennesket nogensinde har kendt, nemlig tillid til den Almægtige.
Man har i århundreder gjort forsøg på at leve uden Gud. Både nationer og enkeltpersoner har prøvet derpå og med samme resultat.
At forkaste Gud, medfører uundgåeligt, at man forkaster den måde at leve på, som han har anvist. Alle hans love leder frem til et slutresultat: de hjælper os til at blive ham lig.
Vender vi os bort fra ham, vil vi opdage, at vi flyder i en anden retning. Vi går ikke fremad, men uundgåeligt tilbage.
Er der nogen, der har råd til det? Store skarer af mennesker har prøvet det, og de har måttet betale for det. Det er en dyr og smertefuld måde at leve, på og det på trods af, at den synes vidunderlig og tiltrækkende ved første øjekast.
For at citere Lowell: „Syndens pris betales med det, synd fører til", og det er mere, end nogen af os har råd til. I syndens kølvand følger alle former for hjertesorger.
Vi skal om få uger fejre jul. Kan vi gøre noget bedre i denne opløftende højtid, end tage ved lære af fortidens erfaringer og anerkende Gud til fulde?
Vi kan opbygge vor egen fremtid, men det er således at: „Dersom Herren ikke bygger huset, er bygmesterens møje forgæves . . ." (Sal. 127:1)
Det er så sandt, at enhver finder sine egne veje. (Paulus kunne så og Apollon kunne vande). Men vi når ikke rigtigt nogen vegne, hvis vi foretrækker at gå alene.
Der er et forsyn over os alle, et forsyn, der kontrollerer menneskenes gerninger. Som Shakespeare sagde: „Det er Guddommen, der former målene, tilhugger dem i grove træk, som vi vil have det." Det er den, der giver, og den, der borttager.
Lad os denne jul give os selv den bedste af alle gaver, nemlig et kristent liv. Jesus er vor Frelser, åndeligt såvel som timeligt. Han skænker slægter pany.
Verden kan forkaste ham, ja håne ham, men han er større end verden.
Filosoffer kan foragte, men menneskenes visdom skal forsvinde. Guds vilje og hans visdom er det eneste, der har evig gyldighed.
Da Peter lærte, at der kun findes frelse ved Kristus, sagde han noget, der var mere betydningsfuldt, end de fleste af os indser.
Som skaber styrer Jesus universet. Han kan standse storme, han kan åbne Himlens porte og udøse så mange velsignelser, at vi knap kan bære dem, (Se Matt. 3:10) hvis vi blot vil tjene ham. Han er vejen frem. Han er livets overflod. Han er vejen til fred og velstand. Har vi visdom nok til at se og acceptere det?
Lad os i denne jul erkende og vedkende os ham, for det han er, og ydmygt tage hans navn på os og blive frelst fysisk, økonomisk og åndeligt.

En rigtig julegave

AF RICHARD WARNER,
således som den blev fortalt til
EMMA LOU WARNER THAYNE.

Jeg vidste, at Homer havde ønsket sig et par støvler ligeså langt tilbage, som jeg kunne huske. Han var elleve år og jeg var ti. Vi havde ofte ligget om natten under det store uldtæppe ude i teltet i haven og talt om, hvor dejligt det måtte være, at have nogle rigtige læderstøvler. Sådan nogle, som man kunne gå gennem tidsler og brændenælder med, og som ville beskytte benene mod hugorme. Når man havde dem på, kunne man rigtig spore vores gamle hest. Vi forestillede os præcist, hvilken farve de skulle have og hvordan de skulle se ud.

Vi vidste imidlertid udmærket godt, at det kun ville blive ved drømmen. Krisetiden havde været hård. Selv de „nye" skolesko, var brugte, forsålede sko fra naboens ældre drenge.

Julen syntes også dette år, som alle de øvrige år, at blive spændende. Det skyldtes især, at vi havde lavet nogle gaver i skolen til mor og far. Vi havde aldrig penge til at bruge på hinanden, men vi var ligesom blevet smittet af mor. Hun elskede at give gaver, så hendes forventning og spænding over, om hun nu havde valgt noget godt at give, påvirkede hele huset. Vi gik alle rundt i åndeløs spænding og ventede på, at se de andres reaktioner på vores gaver. Der herskede en hemmelighedsfuld atmosfære — en atmosfære der var noget overspændt, i al den tid vi lavede og gemte vore gaver. Det eneste skjulested vi aldrig kunne finde, var der, hvor bedstemor havde gemt sine pakker. De dukkede altid op på mystisk vis juleaften, og de var altid lidt dyrere, end de burde være.

Jeg kan huske, at jeg var rød i hovedet hele den juleaften, så spændt og ophidset var jeg. Mor var blevet henrykt for den lampeskærm i pergament, som jeg havde lavet til hende, og far havde rost det blyantskrus til skyerne, som jeg havde brændt af ler. Gill og Emma Lou var blevet meget glade for de små figurer, jeg havde snittet ud af tøjklemmer og Homer var blevet overrasket over det spejdermærke, som det var lykkedes mig at bytte mig til for mine hvide marmorterninger. Så var det, at bedstemor begyndte at uddele sine gaver.

Jeg følte på min. Den var firkantet og meget tung. Jeg havde ligget på hospitalet i begyndelsen af efteråret, og havde i længere tid gået med krykker, så jeg spekulerede på, hvordan det ville være at lege med mekano igen.

Bedstemor havde en vis evne til at læse små drenges tanker, så jeg var helt sikker på, hvad det var. Men det var det slet ikke. Det var nemlig et par støvler af mørkebrunt, duftende læder. Jeg så med det samme hen på Homers pakke. Han havde fået en sweater. Den havde han haft brug for hele efteråret. Jeg ville skynde mig at gemme min æske, før han fik øje på den og så, hvad det var, jeg havde fået. Jeg ville slet ikke have støvler mere, det var jo ham, der skulle have haft dem. Han kom hen til mig og spurgte, om han måtte se, hvad jeg havde fået og jeg sagde med det samme: „Det er jeg virkelig ked af . . ."

Men han grinede over hele hovedet og råbte til alle de andre: „Se hvad Richard har fået!" Og så hev han støvlerne ud af æsken og så på dem, som var de uhyre kostbare. Han satte dem ned på gulvet ved mine fødder. Tog mine udslidte sko af, og gav mig de splinternye støvler på.

Jeg husker ikke mere, hvorledes det føltes at have dem på, ej heller hvordan de så ud. Men jeg husker den stemning, der fyldte hele min sjæl, da min bror gjorde min gave til en rigtig julegave. ○

Glæd

Det glemmer jeg aldrig

AF MAJORIE B. TAYLOR

Da jeg var en lille pige på seks år, tænkte jeg allerede i slutningen af november på at give, alle dem jeg holdt af, lige netop det, de allermest ønskede sig i julegave. Men hvordan skulle jeg bære mig ad? Jeg havde jo ikke nogen penge. Jeg fik hurtigt en ide: „Jeg skriver min mors bedste opskrifter af, og laver nogle små kogebøger. Dem vil jeg sælge til beboerne på vejen, og så vil jeg have penge nok til at købe de julegaver for."

Jeg låste mig derfor inde i mit værelse hver aften, efter at jeg havde udført mine huslige pligter. Jeg sad og skrev de opskrifter af, jeg allerbedst kunne lide. Jeg satte siderne sammen med små båndstrimler fra min dukkes hårbånd, og klippede meget omhyggeligt billeder ud af nogle tidsskrifter og gamle ugeblade, og dekorerede mine små bøger med dem. Jeg brugte melklister, som min mor havde lært mig. Jeg fik lavet ialt ti bøger, og jeg regnede med at skulle bruge hele den næste dag med at sælge dem; men de blev alle solgt på mindre end en time. Jeg skyndte mig hjem og gemte alle pengene i den øverste kommodeskuffe. Der skulle de ligge, indtil far havde tid til at gå med mig i byen. Jeg havde virkelig en rar og tålmodig far. Han sagde til mig lige efter morgenmaden, en frisk decembermorgen: „I dag skal du og jeg ind til byen og købe julegaver. Er det i orden?"

Jeg havde allerede lavet en liste over det, jeg skulle købe, så jeg sagde straks: „Ja far," og så skyndte jeg mig op til mit værelse for at hente mine penge.

Et øjeblik senere gik vi ned ad den snedækkede gade med hinanden i hånden. Min far tog et skridt, hver gang jeg tog tre. Jeg var så spændt, at jeg slet ikke sagde noget. Jeg hoppede afsted — jeg skulle i byen og købe julegaver, og det er noget af det mest spændende, børn ved.

Da vi nåede forretningen med alle småtingene, sagde far: „Jeg tror bestemt, du kan finde, hvad du søger i den forretning."

„Jamen det er jo her, man køber for ti øre lakridskonfekt og tyggegummi. De har bestemt ikke de ting, jeg gerne vil købe, har de vel?"

„Du vil købe specielle julegaver til mange mennesker, men så mange penge har du slet ikke," sagde far, „jeg er helt sikker på, at du kan finde noget i denne forretning, der er lige så godt som det, du havde tænkt på at købe."

Jeg havde tårer i øjnene af bar skuffelse, medens jeg lyttede til, hvad min far sagde. Jeg havde arbejdet hårdt i lang tid. Der måtte bestemt være penge nok til at købe de gaver, jeg ønskede at give til alle dem, jeg holdt af.

„Du har allerede vist din kærlighed, da du sad og lavede alle de små kogebøger," sagde min far. „Du behøver blot at finde nogle småting, som du har råd til at købe. Pak dem ind i julepapir og bind en kærlighedssløjfe om dem. Det er den bedste julegave, man overhovedet kan få."

Velsignet være min far, fordi han lærte mig, at kærlighed er en gave, der er for kostbar til, at man kan købe den for penge.

„Husk altid på det, min ven," sagde han.

Jeg så op på ham — tørrede mine øjne og smilede.

„Det skal jeg nok," svarede jeg, „det glemmer jeg aldrig."

Maria

AF MARY PARRISH

Ethundredeogtyve år før Kristus blev født, viste der sig en engel for Kong Benjamin. Den fortalte om Maria og sagde, at hun ville blive mor til Jesus Kristus. Nephi så Maria i et syn ca. 475 år tidligere, og beskriver hende som: „en jomfru, smukkere og mere ren end alle andre jomfruer." Mere end hundrede år tidligere end dette, havde Esajas profeteret om Maria, idet han sagde: „. . . se, jomfruen bliver frugtsommelig og føder en søn, og hun kalder ham Immanuel." (se Es. 7:14)

Ingen profetier har mere udførligt beskrevet nogen person, end hendes søn. Alligevel ved vi kun ganske lidt om Marias liv på jorden. Vi ved ikke med sikkerhed, hvor hun blev født, ej heller hvornår, eller hvem hendes mor og far var. Det eneste vi ved om hendes tidligere liv er, at hun som ganske ung boede i Nazareth, og at hun var kendt som Josephs trolovede hustru. Det var på den tid sædvane, at trolove en pige bort i en meget tidlig alder, nogle gange endog i barndommen. Hun skulle så vente til pubertetsalderen med at indgå ægteskabet. Vi regner derfor med, at Maria var meget ung, da englen Gabriel viste sig for hende. Efter at have tiltalt hende som velsignet blandt kvinder, sagde han: „. . . du har fundet nåde for Gud, og se, du skal undfange og føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus.

Han skal blive stor og kaldes den Højestes Søn; . . ." (Luk. 1:30-32)

Det var svært for Maria at forstå det fulde indhold i dette budskab. „Hvorledes skal dette gå til? Jeg ved jo ikke af nogen mand," (Luk. 1:34) svarede hun.

Englen forklarede: „Helligånden skal komme over dig, og den Højestes kraft skal overskygge dig; derfor skal også det, som fødes, kaldes helligt, Guds søn." (Luk. 1:35)

Den forvirring. Maria følte, må have vist sig i hendes ansigtsudtryk, for englen fortsatte: „Og se, også Elisabeth, din slægtning, har undfanget en søn i sin alderdom; hun, som kaldes ufrugtbar, er nu i den sjette måned.

„Thi for Gud er ingenting umuligt." (Luk. 1:36-37)

Maria var tilfreds. „Se, jeg er Herrens tjenerinde; mig ske efter dit ord!" (Luk. 1:38)

Da det nu var således, at Maria skulle være mor, uden at hun nogensinde havde kendt til en mand, var det nødvendigt, at Joseph forstod det og troede på det, hvis ellers ægteskabsløftet skulle holdes. Det er svært at tro, at

Maria under disse omstændigheder, ikke ville gå direkte til ham og fortælle alt, hvad englen havde sagt til hende. Vi kan af skriften se, at Joseph var meget i tvivl, og det er muligt, at det var den tvivl, der tilskyndede Maria til at rejse i hast til det bjergrige højland, der lå langt væk i Judæa, fordi hun vidste, at hendes kusine Elisabeth ville være forstående. Hun havde jo også oplevet en mirakuløs undfangelse.
Maria blev hos Elisabeth i tre måneder. Varigheden af hendes ophold på dette afgørende tidspunkt, kunne tyde på, at hun ventede på en besked fra Joseph om, at han ville acceptere det, hun sagde. Ægteskabsbrud blev i de tider straffet med, at man stenede synderen; for Maria, som vidste, at hun ikke havde syndet, og at det barn, hun bar, var Guds Søn, kunne tanken om at vende tilbage til Nazareth, uden vished om, at Joseph ville acceptere hende som sin lovformelige hustru, have fyldt hende med frygt, der kun kunne udholdes ved hendes tro. Ordene: „dog ske ikke min vilje, men din." (Luk. 22:42) blev nok udtalt af Maria, længe før hendes søn sagde dem. Hun må sandelig være blevet lettet og taknemmelig, da Joseph fortalte hende, at han havde haft besøg af en engel, og at denne engel havde sagt:
„Joseph. Davids søn! frygt ikke for at hjemføre Maria som din hustru; thi det barn, hun venter, er undfanget ved Helligånden.
„Hun skal føde en søn, og ham skal du give navnet Jesus; thi han skal frelse sit folk fra dets synder. (Matt. 1:20-21)
Maria frydede sig i de efterfølgende måneder over de velsignelser der blev hende tildelt. „... den Mægtige har gjort store ting imod mig ..." (Luk. 1:49), sagde hun, idet hun glædede sig til at føde sit barn. Men efterhånden som tiden nærmede sig, samlede der sig en sky af ængstelse over hendes pande. Der var nemlig udgået en befaling fra Kejser Augustus om at „... al verden skulle skrives i mandtal ... alle ... (i) ... hver sin by ..." (Luk. 2:1,3) Da Joseph og Maria var af Davids hus og slægt, blev de nødt til at tage afsted til Betlehem. Det var en rejse på ca. 140 km., der gik over hullede og klippefyldte veje. Hvis de kunne klare tyve kilometer om dagen, ville det tage dem ca. syv dage. En hård tur for en højgravid kvinde.
Det vides ikke, hvor længe Maria havde været i Betlehem, før Jesus blev født — det kan have drejet sig om timer eller dage. Man ved imidlertid, at Maria boede i en stald, og at det var til denne stald, hyrderne kom med englenes budskab, at han, der dér lå svøbt i en krybbe, var Jesus Kristus. Joseph og Maria tog fyrre dage senere Jesus med til templet, og hørte der, Simeon og Anna udbryde, ved den Helligånds kraft, at dette barn var den længe ventede Messias. De vise mænd tilføjede deres vidnesbyrd, idet de sagde, at den, hvis stjerne de havde fulgt, var bestemt til at blive jødernes konge. Kong Herodes kom uforvarent til også at bære vidnesbyrd derom. Hans befaling om at alle børn i Betlehem under to år skulle dræbes, står som et udødeligt bevis for, at han troede.
Alle disse vidner underbyggede og styrkede Marias vidnesbyrd om, at ingen jordisk mand var far til Jesus Kristus, men at han i bogstavelig forstand var Guds Søn.
Marias rolle som mor for Kristus var enestående. Skønt hun var hans mor og havde fået pålagt ansvaret for hans fødsel, opvækst og opdragelse, var han stadig hendes Gud. „... der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn ..." (Ap. Ger. 4:12), der kunne bringe frelse til hendes sjæl. Jesus ærede sin mor i dette fantastiske forhold. Dengang hun fandt ham i templet, vente han tilbage til Nazareth sammen med hende. Han respekterede hendes ønsker ved bryllupsfesten i Kanaan. Da han hang på korset, befalede han sine elskede disciple at tage sig af hende.
Og Maria ærede også sin søn. Hun kunne glæde sig over, at hun vidste, han var den eneste kilde, hvorved menneskeheden kunne frelses. Alle mødre, hvis sønner, som missionærer, har bragt blot et menneske til dåbens vande, har nydt lidt af den samme glæde, som Maria følte. Men der er ingen dødelig mor, der kender glæden ved at have en søn, der har kraft til at rejse sig selv fra de døde. Jesus levede igen tre dage efter, han var taget ned fra korset og lagt i graven i klippehulen! Alle vil opstå på grund af ham! En sådan glæde har ingen jordisk mor kendt.
Men Maria kendte også til stor fortvivlelse. Hun vidste, at Jesus var den evige Faders Søn. Det må derfor have været meget svært for hende at forstå, hvorfor han blev afvist og foragtet. Hvorfor ville Herodes dræbe ham? Hvorfor afviste naboerne ham — de, der havde kendt ham, siden han var barn? Hvorfor tog de ham med op på højen for at dræbe ham, blot fordi han hævdede, at han var det, han var — nemlig Messias? Han undslap, fordi han havde kraften i sig til at modstå døden, indtil han fandt, at tiden var inde. Da hun stod ved korsets fod, spekulerede hun mon da på, om det ville ske igen? Men da hun så livet svinde bort i sin torterede søns legeme og vidste, at han ville dø, måtte hun have tænkt på Simeons profeti, da han vendte sig mod hende inde i templet og sagde: „... ja, også din egen sjæl skal et sværd gennemtrænge! ..." (Luk. 2:35) Hendes lidelser var store.
„Da Jesus nu så sin moder og den discipel, han elskede, stå ved hendes side, siger han til sin moder: ‚Kvinde! se, det er din søn.'
„Derpå siger han til disciplen: ‚Se, det er din moder.'" (Joh. 19:26-27) Og Johannes førte hende bort. ○

Lorenzo Snow

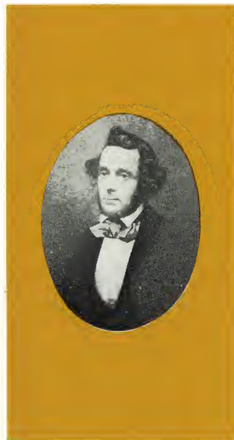
En students beslutning

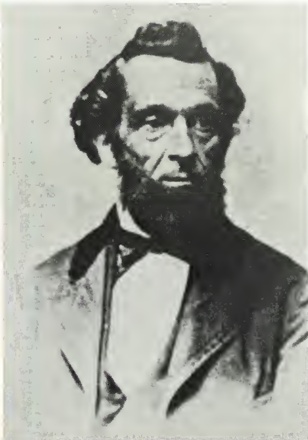
AF ARTHUR R. BASSETT

Der er mange unge mænd i kirken, der for alvor gribes af religiøse problemer i deres gymnasietid, hvor de er tvunget til at tage vanskelige beslutninger om at tage på mission, aftjene værnepligt, samt religion i al almindelighed. Lorenzo Snow var en af kirkens første ledere, der havde mulighed for og adgang til en højere uddannelse. Han var netop ude for en sådan religiøs krise i sin gymnasietid.

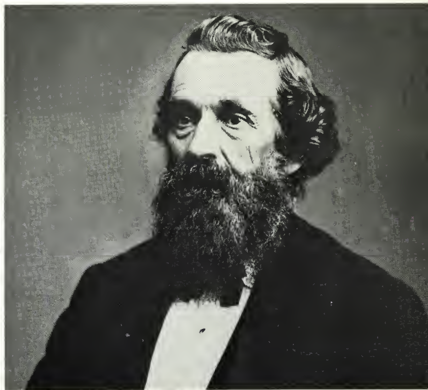
Præsident Snow havde det privilegium at kunne gå på Oberlin, der var en af den tids fremtrædende og mest interessante, højere læreanstalter. Oberlin var en presbyteriansk læreanstalt, der hurtigt fik et nationalt ry for sin progressive linie. Den var f.eks. en af de første læreanstalter, der tillod piger en uddannelse på lige linie med mændene. I 1830 samledes en gruppe fremtrædende unge mænd, der alle var engageret i problemet omkring slaveriet. De samledes for at modarbejde disse handler. De blev misfornøjet med den modstand, de mødte på Lanes Teologiske Skole i Cincinnati og gruppen flyttede derfor sammen til Oberlin, Ohio, i 1836. De overtalte Charles Finney, der var en af de øverste præster i området, til at komme til Oberlin som professor i teologi. Alt dette skete på det tidspunkt, hvor Lorenzo Snow meldte sig ind og begyndte på Oberlin.

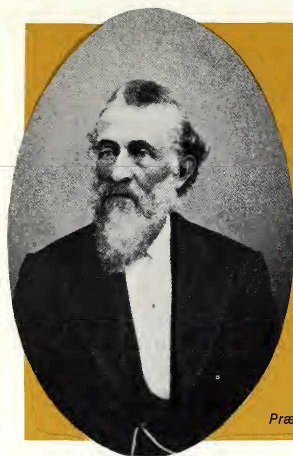
Lorenzo gik i gymnasiet, og var, som han selv udtrykker det: „ung og fyldt med forhåbninger til livet, med udsigt til en lys fremtid og midler til at tilfredsstille mine ambitioner, der gik ud på at få en flot uddannelse på læreanstalten." Han havde mange rige og stolte venner, idet han selv kom fra en velhavende familie, og han havde slægtninge, der omhyggeligt overvågede, at han nu også nåede denne tilværelses øverste tinder. Det forventedes af Lorenzo, som af alle unge

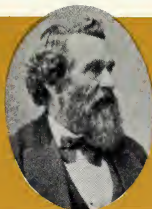

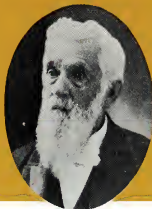
Præsident Snow som han så ud på forskellige tidspunkter i sit liv.

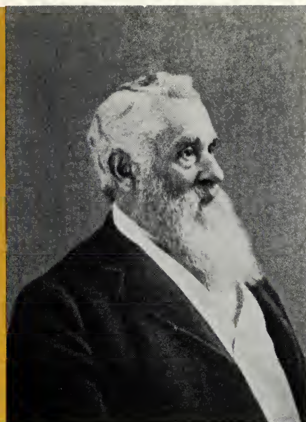

Præsident Snow

mænd på hans tid, at han udviklede en hvis form for ydmyghed og interesse for religiøse sager. Alligevel skrev han følgende til sin søster Eliza, idet han så, hvad der skete såvel indenfor som udenfor læreanstaltens mure: „Hvis der ikke gives noget, der er bedre end det, man kan finde på Oberlin, så er det adjø til alt, hvad der har med religion at gøre."

Eliza, der altid havde stået sin broder nær, var bekymret for ham på grund af hans interesse for militæret. Han var født i 1814, i slutningen af Amerikas „anden uafhængigskrig" og under Napoleons glansperiode, så Lorenzo følte sig tiltrukket af glansen omkring soldaterlivet. Eliza havde altid frygtet, at hendes broders liv skulle ende brat på en eller anden slagmark. Hun havde derimod vendt sin interesse mod religiøse problemer og spørgsmål. Hun havde sammen med Lorenzos mor tilsluttet sig kirken på et tidligere tidspunkt og Eliza var flyttet til Kirtland, Ohio, medens Lorenzo gik på Oberlin. Da hun følte, at han måske også ville kunne finde glæde ved mormonismen, søgte hun en passende lejlighed til at få Lorenzo til at komme til Kirtland, hvor han måske så ville lære profeten Joseph Smith at kende og blive påvirket af ham.

Denne lejlighed fik hun i 1836, da Joseph og de andre af kirkens ledere var optaget af profeternes skole. (Organiseret 1833 i Kirtland, som følge af en åbenbaring, der blev givet d. 27 dec. 1832 [L. & P. 88:127]) Det var på den tid almindeligt i det amerikanske undervisningsprogram, at alle, der skulle have en god og respektabel uddannelse, var nødt til at lære hebraisk og græsk. Lorenzo var netop blevet færdig med studierne af det klassiske sprog i Oberlin, men havde endnu ikke taget eksamen i hebraisk. Eliza, der vidste, at den hebraiske lærer, dr. Joshau Seixas, var blevet ansat til at undervise i profeternes skole, inviterede sin yngre bror til Kirtland for at læse hebraisk. Han accepterede invitationen. Lorenzo var allerede en smule nysgerrig m. h. t. den religion, hans søster havde tilsluttet sig, men han havde sansynligvis ingen anelse om, hvilken forandring denne rejse til Kirtland skulle blive for hans liv.

Joseph Smith, den ældre, gjorde et dybt indtryk på ham. Han var patriark i kirken og far til profeten. Lorenzo befandt sig pludselig midt i en åndelig kamp, idet han stadig kæmpede med sin stolthed og sine verdslige ambitioner. Han lyttede til en af profetens taler på et tidspunkt, hvor „han var

Lorenzo Snows underskrift

fyldt med den Helligånd. Han talte med en stemme som en ærkeengel og var fyldt med Guds kraft. Hele hans person lyste og hans ansigt skinnede klarere og klarere — indtil det var hvidt som nyfalden sne."

Lorenzos sjæl var rede — men hans tanker og spekulationer holdt ham tilbage. Hvad ville hans venner og slægtninge ikke sige? Dem, der havde planlagt en fantastisk fremtid for ham, hvis han skuffede dem og deres forventninger, „ved at slutte sig til de fattige, uvidende og afskyede mormoner," som man således betragtede mormonerne på det tidspunkt.

Joseph Smiths far var opmærksom på den unge Lorenzos problemer og sagde på et tidspunkt til ham: „Lad være med at gøre dig så mange bekymringer. Tag det roligt og Herren vil vise dig sandheden om hans store værk i de sidste dage, og du vil selv ønske at blive døbt." Dette rystede den unge mand i begyndelsen, men efterhånden, som han fortsatte med at søge Herren, blev patriarkens løfte opfyldt. Lorenzo blev døbt. Han følte sig alligevel stadig noget umoden rent religiøst. Han ønskede mere end noget andet at få fjernet enhver tvivl. Han ønskede at få en større bekræftelse fra Ånden, end han tidligere havde fået.

Han modtog to eller tre uger senere den vished, han ønskede, men ikke på den måde, som han havde forestillet sig. Han var, i den tid han søgte sit vidnesbyrd, hver aften taget ned til en lille lund nær sit hjem, og havde der søgt Herren i bøn. En aften havde han slet ikke haft lyst til at bede. Himlen syntes, som han sagde, at sortne over hovedet på ham. Men han gik hen til det sted, hvor han plejede at bede, skønt han slet ikke følte trang dertil.

Da han bad, følte han, at Guds Ånd omgav hans legeme fuldstændigt, og fyldte ham med en glæde, der ikke lignede nogen oplevelse, han tidligere havde haft. Al tvivl var som blæst væk og han følte sig som fuldstændig omgivet af den Helligånds påvirkning, på en måde, der føltes „mere virkelig end den fysiske oplevelse, han havde, da han gik i dåbens vande."

Han vidste nu, hvad han havde ønsket at vide om Gud og gengivelsen af evangeliet, og denne viden var af meget større værdi for ham end al den rigdom og ære, verden kunne skænke ham. Han havde taget sin beslutning, idet han havde til hensigt at slutte sig til de hellige, og han havde ved dette forsæt fundet den fred i sindet, som han søgte.

Der er imidlertid ingen kampe, der er vundet efter et enkelt slag, og Lorenzo måtte, præcist som alle andre, kæmpe for at gå frem rent åndeligt. Hans næste kamp var en kamp, som enhver, der har været missionær, kender.

Sidney Rigdon, medlem af Det første Præsidentskab, der selv tidligere havde været præst, så værdien i uddannelse, og opmuntrede Lorenzo til at fortsætte sine studier. Den tidligere Oberlin-student havde imidlertid noget andet i tankerne. Skønt han selv sagde, at han var uhyre genert og at tanken om at skulle prædike for andre bekymrede ham meget, var han til stadighed optaget af ønsket om at dele evangeliet med andre. Det var for ham noget af det vigtigste, han overhovedet kunne foretage sig.

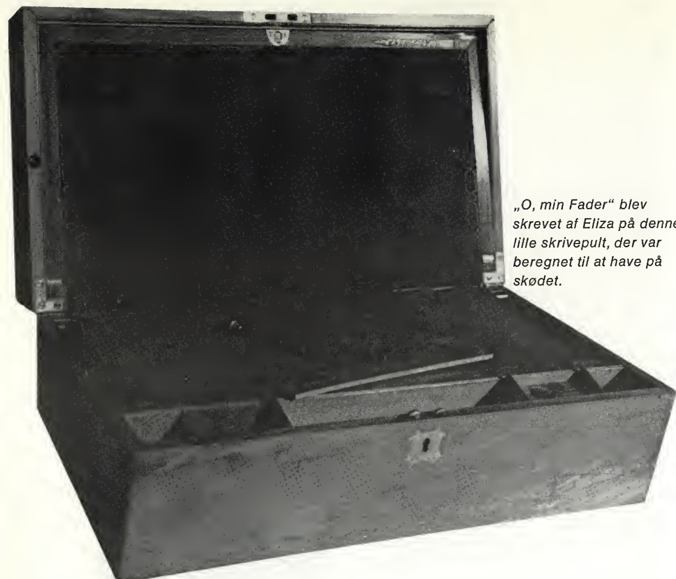
Der blev på dette tidspunkt udstedt en erklæring fra Det første Præsidentskab om, at alle, der ønskede at blive medlemmer af ældsternes kvorum, skulle skrive sig på en liste. Hvis de blev godkendt af præsidentskabet, ville de blive ordineret. Lorenzo skrev sig på listen, „hvad der var den eneste gang i hele mit liv," som han sagde, „at jeg meldte mig eller ansøgte om en stilling eller et kald."

I foråret 1837, tog han afsted alene, uden pung eller andre ting, for at prædike og gøre missionærarbejde i Ohio. Dette skulle blive en af hans livs hårdeste prøvelser rent personligt.

„Det var imidlertid en hård og belastende prøvelse for mine naturlige afhængighedsfornemmelser at rejse uden pung eller taske. Det var især vanskeligt, det med pengene. Jeg havde nemlig, fra den dag, jeg var gammel nok til at arbejde, altid haft den fornemmelse at det: ‚selv at betale,' var nødvendigt for selvrespekten. Kun den sikre vished om, at Gud krævede dette nu, som han i tidligere tider hav-

En kjole, der har tilhørt Eliza R. Snow — Lorenzo Snows søster

„O, min Fader" blev skrevet af Eliza på denne lille skrivepult, der var beregnet til at have på skødet.

de krævet det af sine tjenere, Jesu disciple, kunne få mig til at fortsætte med at være afhængig af mine medskabninger — afhængig af, at de gav mig til livets ophold. Min pligt i denne henseende var blevet gjort mig klart, og jeg var fast besluttet på at gøre det."

Ældste Snow påbegyndte sin mission med tillid i hjertet og en fast tro på Herren. Han besøgte en tante og rejste så omkring halvtreds kilometer. Netop som solen var ved at gå ned, foretog han sit første officielle besøg som mormon-ældste og blev nægtet natlogi. Han tog ind otte steder den aften, før han fik en seng for natten. „Jeg gik i seng uden at have fået aftensmad og stod op og tog afsted om morgenen uden at få morgenmad." Det var hans første møde med missionærarbejdet, men han nægtede at lade sig knægte, og han tjente trofast som missionær i sin hjemstat, før han flyttede til Missouri med de hellige.

Om efteråret 1838, følte han, at missionærarbejdet trak sådan i ham, at han inderligt ønskede at tage fat igen, og det til trods for, at han havde været syg det meste af sommeren. Han var ikke særlig stærk, men han følte, at hvis han blot tog de første skridt og anstrengte sig for at tjene Herren, så ville han få fornyet styrke.

Han tog derfor afsted, til trods for at hans forældre havde rådet og ønsket, at han ville lade være. Han tog ud for at dele evangeliet med andre. Han kunne i begyndelsen kun tilbagelægge ganske korte strækninger, inden han blev nødt til at sætte sig og hvile ud. Men hans styrke vendte langsomt tilbage og han var snart fuldstændig rask.

Han arbejdede denne gang i fire stater. Han befandt sig i Kentucky i februar og han forberedte sig nu til at vende hjem til Ohio, men det var en rejse på næsten 800 kilometer gennem dyb sne. Han havde kun ti kroner på lommen, men han havde en meget stor tro på, at Herren nok skulle holde hånden over ham.

Hjemrejsen var denne gang meget vanskelig. Hans sokker var det meste af tiden gennemblødte af mudder, sne og regn, og han var heldig, når han fandt husly med en brændende kamin. Denne tur udtærede den unge missionær fuldstændig, og da han endelig nåede hjem til sine venner, kunne de ikke kende ham igen. Han brød sammen under sine venners pleje og fik meget høj feber. Han blev bragt i seng og lå der adskillige dage fuldstændig udmattet.

Det var på denne måde, Lorenzo Snow begyndte sin karriere som missionær, og det var starten på en lang række missionærgerninger. Han tog året efter til Storbritannien. Han rejste med sejlskib og tilbragte 42 dage i stormvejr på havet. Han skrev følgende til sin tante om stormvejret:

„Prøv at forestil dig mig, midt i en af disse frygtelige orkaner, siddende på en vandtønde og klamre mig, snart til den og snart til et reb tæt ved, med begge hænder ... medens skibet ruller og vipper fra side til side. Der er af og til kæmpebølger, som pludselig vælter ind over rælingen, og giver alle ombord et kæmpe-brusebad. Forstil dig, at der ved siden af mig sidder en mand, der græder bitterligt, med rædslen malet i ansigtet. En bølge slår i et nu ind over ham og slynger ham væk fra hans plads og over til den anden side. Han rejser sig drivvåd med en brækket arm."

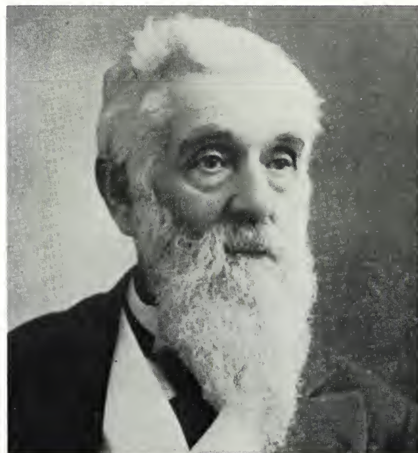
Under dækket rykkedes borde og kasser løse, og de væltede rundt mellem grædende og jamrende kvinder og børn. Ældste Snow var til trods for alt dette til stadighed fyldt med fred i sindet — han vidste, at han var Herrens udsending. Scenen, der her er beskrevet, minder meget om den Lukas giver om apostlen Paulus. Der er faktisk meget ved Lorenzo Snows missionærgerning, der får en til at tænke på Paulus og hans gerninger. Ældste Snows mission til England i de efterfølgende år afløses af missionærarbejde i Italien, Schweitz, Malta, Hawaii og det hellige land. Han har, i sin tid som missionær, krydset oceanerne otte gange og rejst over 200.000 kilometer. Han betalte selv alle udgifterne.

Præsident Snow bør huskes for adskillige ting: For hans altid høflige opførsel, hans store åndelige hengivenhed for Herren, hans store evner som kolonisator og for hans pædagogiske evner. Men blandt alle disse dyder bør han især huskes som en enestående og fremragende missionær. En af hans største indsatser var, at udvikle missionærprogrammet og arbejdet til at dække hele verden. Han udsendte endog G. U. F.-missionærer til at tjene i andre stave i en periode på 5 eller 6 måneder. Han kaldte ældste Heber J. Grant til at påbegynde udbredelsen af evangeliet i Japan. Han talte om at bringe evangeliet til Østrig og Rusland. Han kaldte i begyndelsen af sin embedsperiode over tusind missionærer til at arbejde over hele verden — et antal der aldrig tidligere var blevet udsendt, og som ikke blev det igen før tyve år senere.

Det er overladt til vor egen fantasi at forestille os, hvad der ville være sket, hvis Lorenzo Snow havde besluttet, dengang han var en ganske ung student, at religion ikke var noget for ham. Der ville nok være tusinder af mennesker, der så ikke ville have haft chancen for at acceptere evangeliet. ○

Højdepunkter i Lorenzo Snows liv (1814—1901)

d. 3. april	alder	
1814	—	Født i Mantua, Ohio
1831	17	Moderen slutter sig til kirken. Han hører Joseph Smith tale
1835	21	Indskrives på Oberlin, Eliza R. slutter sig til kirken
1836	22	Bliver døbt
1837	23	Arbejder som missionær i Ohio
1838—39	24—25	Flytter til Far West; arbejder som missionær i de vestlige stater
1840—43	26—29	Arbejder som missionær i Storbritannien; præsenterer Mormons Bog for Dronning Victoria
1845	31	Bliver gift
1846—48	33—34	Rejser rundt på sletterne
1849	35	Ordineres til apostel
1849—52	35—38	Arbejder som missionær i Europa
1853	39	Leder grundlæggelsen af Brigham City
1872—82	58—68	Præsident for Utahs Territoriale Forsamling
1873—77	59—63	Rådgiver til Brigham Young
1885	71	Arbejder som missionær blandt indianerne i de nordvestlige stater
1889	75	Bliver præsident for De tolvs Råd
1893	79	Bliver præsident for Salt Lake Templet
1898	84	Opretholdes som kirkens præsident
1899	85	Understreger tiendebetalingens betydning
d. 10. oktober 1901	87	Afgår ved døden

Dette fotografi, der blev taget, medens Lorenzo Snow var præsident, viser ham, som han oftest vises i dag.

★

HAROLD B. LEE
Mænd og kvinder i dag lever ofte så langt fra åndelige ting, at de, når Herren taler til deres fysiske hørelse, til deres sind uden nogen hørlig lyd, eller til dem gennem sine bemyndigede tjenere, der, når de ledes af Ånden, er som hans egen røst, kun hører en støj ligesom dem i Jerusalem. Ligeledes modtager de ikke nogen inspireret visdom, heller ingen indre vished om, at Herrens ånd har talt gennem hans ledere, profeterne. Profeterne i gamle dage lærte, således som alle ved, hvorledes de skulle få forbindelse med Herren gennem bøn, tale med ham og derefter modtage svar på Herrens egen måde. At kende Gud og Jesus Kristus, som han har sendt (Johs. 17:3), er, således som Mesteren sagde til sine disciple, at begynde på den sikre kurs, som fører til evigt liv i disse herliggjorte væseners nærhed.

★

JOSPEH FIELDING SMITH
Jeg indser, at det med hensyn til mange spørgsmål er umuligt at stille enhver sjæl tilfreds. Frelseren kunne ikke stille enhver tilfreds, der hørte hans belæringer. Efter manges mening var han inkonsekvent; han var ven med toldere og syndere; han drak vin, han helbredte de syge ved Belzebubs ånd; nogle af hans manglende vaner, for eksempel at han ikke overholdt den jødiske skik at vaske hænder før et måltid, blev fordømt.
Hvis vi søger vejledning hos Herrens Ånd i ydmyghed med ‚et sønderknust hjerte og en angergiven ånd', (L og P 59:8) vil vi ikke støde på mange vanskeligheder, vi ikke kan overvinde, de tilsyneladende uoverensstemmelser vil svinde bort, og vi vil være i stand til at se den Almægtiges visdom i alt, han har åbenbaret.

★

DAVID O. McKAY
„Vi erklærer at evangeliet, de frydefulde tidender om stor glæde, er menneskehedens sande ledetråd, og at de mænd og kvinder er lykkeligst, som lever nærmest til dets lærdomme."
„‚. . . Herrens røst lyder til alle mennesker, og ingen skal kunne undfly. Der findes intet øje, som ikke skal se, ej heller øre, som ikke skal høre, ej heller hjerte, som ikke skal gennembores', ‚Og en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i de sidste dage' (L og P 1:2, 4)."
„Hvad solen i det himmelske blå er for jorden, der kæmper for at befri sig for vinterens greb, det er Evangeliet for de sørgende sjæle, der længes efter noget højere og bedre end det, menneskeheden tilforn har fundet."

★

Vielser

Den 1. september 1972 viedes søster **Nita Lise Kristine Nielsen** og broder **Leif Egon Randrup** af missionspræsident Grant R. Ipsen i kirken på Priorvej. Stjernen ønsker hjertelig tillykke.

Den 2. september 1972 viedes søster **Ellen Johansen** og broder **Rudy Lyngvig Jensen** af missionspræsident Grant R. Ipsen i kirken på Priorvej. Stjernen ønsker hjertelig tillykke.

Ordinationer
Frederikshavn:
2. juli 1972:
Erik Holm Larsen ordineret til lærer af broder Jens Holm Larsen
Århus:
10. september 1972:
Henrik Wanner-Olsen ordineret til præst af broder Jens Lind Jensen
Kenn Søndergård Madsen ordineret til lærer af broder Jens Lind Jensen
Nordre Gren:
23. juli 1972:
Gert Rafn Pedersen ordineret til diakon af broder Willi Bloch Johansen
Nordsjælland:
17. september 1972:
Johannes Elias Sørensen ordineret til ældste af missionspræsident Grant R. Ipsen
København:
10. september 1972:
Olafur Olafsson ordineret til lærer af broder Johan Benthin
Jean Waldo Jallit ordineret til diakon af broder Poul Andersen
Niels Aage Knudsen ordineret til diakon af broder Johan Benthin
17. september 1972:
Søren Bloch-Jensen ordineret til ældste af missionspræsident Grant R. Ipsen
Rudy Lyngvig Jensen ordineret til ældste af missionspræsident Grant R. Ipsen
Per Erik Olsen ordineret til ældste af missionspræsident Grant R. Ipsen
Leif Egon Randrup ordineret til ældste af missionspræsident Grant R. Ipsen

Døde

Den 17. august 1972 døde søster **Ellen Estella Thornberg Lund,** København, 83 år gammel.
Den 24. august 1972 døde søster **Marna Hvolby Andersen,** Århus, 67 år gammel
Den 3. september 1972 døde broder **Alfred Søren Thomas Ludvig Rasmussen,** Centrum Sjælland, 65 år gammel

Dåb
Nordre Gren:
21. august 1972:
Ulla Kathrine Korsgaard døbt af broder Verner Korsgaard, håndspålæggelse ved samme
Århus:
9. september 1972:
Pernille Wanner-Olsen døbt af broder Jørn Holm Bendtsen, håndspålæggelse ved broder Svend Wanner-Olsen
Slagelse:
16. september 1972:
Eva Grand Hansen døbt af broder Børge Grand Hansen, håndspålæggelse ved samme
København:
26. august 1972:
Niels Aage Hviid Knudsen døbt af ældste Roderick Blackmore, håndspålæggelse ved broder Johan Benthin
Jean Waldo Jallit døbt af ældste Robert Bradshaw, håndspålæggelse ved broder Poul Andersen
9. september 1972:
Jack Nielsen døbt af broder Jørgen Nielsen, håndspålæggelse ved samme
30. september 1972:
Torben Arnt Valgren døbt af broder Arnt Kasper Valgren, håndspålæggelse ved broder Jens Birger Madsen
Jan Røder døbt af broder Vagn Thorvald Røder, håndspålæggelse ved samme

Velsignelser
Frederikshavn:
6. august 1972:
Else Holm Larsen Jensen og Arne Tommy Jensens datter **Tina Blankensteiner Jensen** velsignet af broder Jens Holm Larsen
3. september 1972:
Connie Birgit Nielsen Larsen og Tage Holm Larsens datter **Lis Holm Larsen** velsignet af sin fader
Ålborg:
2. juli 1972:
Henny Agnete Klausen Klitgård og Preben Klitgårds datter **Susanne Klitgård** velsignet af sin fader
Eva Pedersen Falden og Poul Eigil Andersen Faldens søn **Lars Falden** velsignet af broder Anton Andersen Falden
København:
3. september 1972:
Ulla Nielsen Birk Jørgensen og Hans Henrik Jørgensens søn **Nicklas Birk Jørgensen** velsignet af sin fader

UDSALG

Diverse indbundne årgange af Den danske Stjerne udsælges nu til stærkt nedsatte priser.
Det drejer sig om årgang 1962, som koster kr. 10,00 pr. eksemplar. Årgangene 1963, 1964, 1965, 1966 koster kr. 15,00 pr. eksemplar, og årgangene 1967, 1969 koster kr. 25,00 pr. eksemplar.
(Årgangene 1970 og 1972 koster ved aflevering af bladene henholdsvis kr. 35,00 og kr. 40,00 pr. eksemplar — ellers henholdsvis kr. 60,00 og kr. 65,00)
Bestilling og betaling kan ske på giro 3 33 38, Church og Jesus Christ of Latter Day Saints, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F. Husk på talonen at anføre, hvad der ønskes. Betaling med check bedes sendt til: Den danske Stjerne's Kontor, Priorvej 12, 2000 København F.

Årsrapporten om kirkens vækst

Antallet af medlemmer i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige var pr. 31. december 1971: 3.090.953. Dette tal blev bekendtgjort ved den første session af kirkens 142. årlige generalkonference.

Dette tal ligger 160.143 over medlemstallet i 1970. Det gi'r en talmæssig vækst på 5,46 %. Det totale antal døbte, som følge af omvendelse, er for 1971: 83.514 til sammenligning med tallet for 1970, hvor det var 76.126.

Der var kun 6 mandlige medlemmer den dag kirken blev organiseret i Fayette, Seneca County. New York den 6. april 1830. (Det antal der var nødvendigt ifølge statsloven.) De var alle seks døbt i forvejen. Før dagen var ovre, var der adskillige omvendte, der gik i dåbens vande.

Kirken er vokset konstant og hurtigt fra denne beskedne begyndelse. Følgende tabel viser kirkens vækst for hvert tiende år. (Tallene for det 19. århundrede er tilnærmede.)

6. april 1830	6
1840	30.000
1850	60.000
1860	80.000
1870	110.000
1880	160.000
1890	205.000
1900	268.331
1910	393.437
1920	526.032
1930	672.488
1940	862.664
1950	1.111.314
1960	1.693.810
1970	2.930.810
1971	3.090.953

Antallet af stave er forøget på lignende måde med årtierne. De eksisterende stave blev imidlertid ophævet, da profeten Joseph Smith led martyrdøden og de hellige udvandrede fra midtvesten. Organiseringen begyndte påny med staven Salt Lake*. Følgende tabel viser den statistiske vækst i antallet af stave.

1830	0
1840	9
1850*	1
1860	3
1870	7
1880	23
1890	32
1900	43
1910	62
1920	83
1930	104
1940	134
1950	180
1960	319
1970	537
1971	562

Antallet af distrikter og grene er også vokset betydeligt, som vist i følgende tabel, der dækker de forløbne halvfjerds år:

1900	488
1910	694
1920	959
1930	1.000
1940	1.191
1950	1.541
1960	2.882
1970	4.922
1971	5.135

Missionærarbejdets og missionernes historie er noget helt for sig selv. Samuel Smith, der var bror til profeten, var den første, der viede sig til en fuldtids-mission. Han sov den første nat under et æbletræ!

Den efterfølgende tabel er for udsendte missionærer og inkluderer således ikke lokale missionærer, der ofte arbejder i den mission, hvor de blev døbt og som begynder arbejdet på deres eget sprog. (Tallene er sammenlagt for hvert tiår.)

1830	16
1830—40	661
1840—50	1.425
1850—60	751
1860—70	709
1870—80	1.544
1880—90	2.389
1890—1900	6.126
1900—10	8.254
1910—20	7.424
1920—30	10.140
1930—40	8.811
1940—50	14.942
1950—60	24.280
1960—70	65.215

Der blev udsendt flere fuldtids-missionærer for at påbegynde deres arbejde i et enkelt år, nemlig 1970 (7.526) end der ialt havde været missionærer i marken fra 1830 til 1890 (7.495) (heri er ikke medregnet lokale missionærer.)

Antallet af missioner er vokset på samme måde siden 1900, hvad følgende tabel er udtryk for:

1900	16
1910	21
1920	24

1930	30
1940	35
1950	43
1960	58
1970	94

Der blev organiseret fire nye missioner i løbet af 1971, og der forberedes en i april 1972.
Den næste tabel er udgivet af Det første Præsidentskab, og den blev offentliggjort ved aprilkonferencen. Den angiver medlemmerne i kirken ved slutningen af året 1971:

Stave	562
Distrikter	4.342
Uafhængige grene i stavene	793
Distrikter og selvstændige grene i stavene	5.135
Missions grene	1.942
Fuldtids-missioner	98

Kirkens medlemstal pr. 31 dec. 1971

Stave	2.622.439
Missioner	468.514
Total	3.090.953

Kirkens vækst i 1970

Antal:

Velsignede børn i stave og missioner	68.659
Indskrevne børn døbt i stave og missioner	53.524
Omvendte, der er blevet døbt i stave og missioner	83.514

Samfunds-statistik

Fødselsraten pr. tusind	28.50
Antal af ægteskaber indgået pr. tusind	15.12
Dødsfald pr. tusind	4.92

Præstedømmet

Antal medlemmer, der holder Det aronske Præstedømme, fordelt over:

Diakoner	136.969
Lærere	98.814
Præster	152.889
Total	388.669

Antal medlemmer, der holder Det melkisedekske Præstedømme fordelt over:

Ældster	252.051
Halvfjerds	23.914
Højpræster	88.416
Total	364.381

Antal medlemmer, der holder præstedømmet ialt:

(Med en forøgelse på 23.824)	753.050

Hjælpeorganisationerne

Hjælpeforeningen (medlemmer)	377.840
Søndagsskolen (indskrevne)	2.387.509
Unge mænds GUF (indskrevne)	355.107
Unge kvinders GUF (indskrevne)	386.735
Primary (indskrevne)	487.951

Velfærdsprogrammet

Antal personer, der hjalp	100.722
Antal lønnet personale	12.048
„En dags arbejde" skænket til velfærdsplanen	195.932
„En dags forbrug" skænket til velfærdsplanen	5.589

Genealogisk forening

Antal navne, udfærdiget til tempelordinanser	1.750.416

(Af genealogiske optegnelser mikrofilmedes i årets løb i 17 lande. Derved bragtes det totale antal 30-meters filmruller op på 712.945 mikrofilm. Det svarer til over 3.401.301 trykte bøger på hver 300 sider.)

Templerne

Antal ordinanser udført i de 13 igangværende templer:

For levende	62.672
For døde	6.898.428
ialt	6.961.100

Kirkeskoler

Det totale antal indskrevne i kirkens skoler inklusiv de indskrevne på institutes og seminaries 235.861

Fødselsdage

Stjernen ønsker hertelig tillykke til følgende søskende:

Amanda Klemensen Jensen, Slagelse, 90 år den 1. januar

Carla Marie Christiane Lund, København, 75 år den 2. januar

Johannes Stricker, København, 70 år den 18. januar

Emmy Hansen, København, 85 år den 20. januar

Marius Thomas Thomsen, København, 80 år den 22. januar

Olga Christiane Carla Andersen, 75 år den 22. januar

Johann Radich, Nordre Gren, 60 år den 25. januar

Jens Marius Christensen, Frederikshavn, 70 år den 27. januar

Tove Rasmussen, København, 65 år den 30. januar